

Ιόνιο Πανεπιστήμιο
Σχολή Ανθρωπιστικών Επιστημών
Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας

**«Κατοχυρώνοντας νομικά την προστασία του περιβάλλοντος:
Deutsches Klimaschutzgesetz (KSG). Μετάφραση στα Ελληνικά και
μεταφραστικός σχολιασμός με τη Θεωρία του Σκοπού.»**

Ελένη- Ηλιάνα Πατραλέξη, Ξ2019081

Πτυχιακή Εργασία

Επιβλέποντες Καθηγητές:

1. Καθ. Γιώργος Κεντρωτής
2. Δρ. Σταυρούλα Βράιλα

Σεπτέμβριος, Κέρκυρα, 2023

Σκόπιμα λευκή σελίδα

«Κατοχυρώνοντας νομικά την προστασία του περιβάλλοντος: Deutsches Klimaschutzgesetz (KSG). Μετάφραση στα Ελληνικά και μεταφραστικός σχολιασμός με τη Θεωρία του Σκοπού.»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	5
2. ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	6
3.ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ.....	9
4. ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ.....	26
5. ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ.....	40
6. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ – ΙΣΤΟΓΡΑΦΙΑ.....	48

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η παρούσα πτυχιακή εργασία εκπονήθηκε στη διάρκεια του Εαρινού Εξαμήνου του ακαδημαϊκού έτους 2022-2023, ως προϋπόθεση λήψης πτυχίου στο πλαίσιο του Προπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών του Τμήματος Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου, με επιβλέποντες τον Καθ. Γιώργο Κεντρωτή και την Δρ. Σταυρούλα Βράιλα.

Λέξεις κλειδιά: Νόμος περί κλιματικής αλλαγής, Γερμανικό Κοινοβούλιο, Πρωτόκολλο του Κιότο, Συμφωνία του Παρισιού

2. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το προς μετάφραση κείμενο αποτελεί νόμο του γερμανικού κράτους και ορίζει τη νομική κατοχύρωση της προστασίας του περιβάλλοντος. Εντάσσεται στο νομικό πλαίσιο του Πρωτοκόλλου του Κιότο και της Συμφωνίας του Παρισιού. Μέχρι το 2019 στη Γερμανία δεν υπήρχε σχετικός νόμος, εντούτοις η διαδικασία προς την ψήφιση του ξεκίνησε με τα πολιτικά προγράμματα της κυβέρνησης Μέρκελ το 2007 και το 2010. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, η κλιματική πολιτική της Γερμανίας καθοριζόταν από πλήθος εθνικών νόμων, κυβερνητικών προγραμμάτων, οδηγιών της ΕΕ και διεθνών συμβάσεων, ενώ ξεχωριστά τα γερμανικά κρατίδια διέθεταν τους δικούς τους νόμους περί κλιματικής αλλαγής. Η κυβέρνηση Μέρκελ είχε ανακοινώσει ένα μεγαλόπνοο σχέδιο να μειώσει τις εκπομπές άνθρακα στο 40% μέχρι το 2020, πρωτοβουλία που επιβραβεύθηκε από τους οικολόγους, αλλά δέχθηκε έντονη κριτική από την ενεργειακή βιομηχανία.

Ολοκληρώνοντας την ιστορική αναδρομή, θα γίνει σύντομη αναφορά στο Πρωτόκολλο του Κιότο και την Συμφωνία του Παρισιού.

Το Πρωτόκολλο του Κιότο εντάσσεται στη Σύμβαση Πλαισίου των Ηνωμένων Εθνών για την Κλιματική Αλλαγή (UNFCCC), εγκρίθηκε στις 11 Δεκεμβρίου 1997 και τέθηκε σε ισχύ το 2005. Την πρώτη περίοδο ανάληψης ευθυνών που απέρρεαν από το Πρωτόκολλο (2008-2012), οι συμμετέχουσες χώρες δεσμεύθηκαν να μειώσουν τις εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου κατά μέσο όρο 5%, σε σχέση με τα επίπεδα του 1990. Η Ευρωπαϊκή Ένωση και τα 15 τότε κράτη μέλη της δεσμεύθηκαν στη μείωση των εκπομπών κατά 8% σε ολόκληρη την ΕΕ. Τη δεύτερη περίοδο ανάληψης υποχρεώσεων (2013-2020), οι χώρες συμφώνησαν να μειώσουν τις εκπομπές GHG κατά τουλάχιστον 18% σε σχέση με τα επίπεδα του 1990. Η ΕΕ, τα κράτη μέλη της και η Ισλανδία συμφώνησαν να επιτύχουν στόχο μείωσης 20%, ο οποίος θα εκπληρωθεί από κοινού. Βάσει Πρωτοκόλλου, τα συμβαλλόμενα μέρη πρέπει να εκπληρώνουν τους στόχους τους κυρίως μέσα από εθνικά μέτρα. Ωστόσο, το Πρωτόκολλο τους παρείχε επίσης διάφορους μηχανισμούς βασισμένους στην αγορά, ως πρόσθετους τρόπους εκπλήρωσης των στόχων τους (Βλ. Πρωτόκολλο του Κιότο).

Η Συμφωνία του Παρισιού αποτελεί μέρος της Σύμβασης Πλαισίου των Ηνωμένων Εθνών για την Κλιματική Αλλαγή (UNFCCC). Υπογράφηκε στις 22 Απριλίου 2016, επικυρώθηκε στις 5 Οκτωβρίου 2016 από την Ευρωπαϊκή Ένωση και βρίσκεται σε ισχύ από τις 4 Νοεμβρίου 2016. Θεωρείται ως η πρώτη οικουμενική, νομικά δεσμευτική παγκόσμια συμφωνία για το κλίμα (Ξυλουργίδης, 2021). Βάσει αυτής, ορίζεται ένα παγκόσμιο πλαίσιο προς αποφυγή της επικίνδυνης κλιματικής αλλαγής περιορίζοντας την

υπερθέρμανση του πλανήτη χαμηλότερα των 2 °C και στοχεύοντας στον περιορισμό της στους 1,5 °C. Η Συμφωνία στοχεύει επίσης στην ενίσχυση της ικανότητας των χωρών να αντιμετωπίσουν τις επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής και υποστηρίζει τις προσπάθειές τους. Η Συμφωνία καλύπτει διάφορες παραμέτρους, όπως, μετριασμό της κλιματικής αλλαγής, διαφάνεια και παγκόσμιο απολογισμό της προόδου των χωρών προς την εκπλήρωση των δεσμεύσεών τους και προσαρμογή των χωρών στην κλιματική αλλαγή. (Βλ. Συμφωνία του Παρισιού)

Ο Νόμος περί κλιματικής αλλαγής δέχτηκε αρκετές τροποποιήσεις, με πιο πρόσφατη αυτή στις 24 Ιουνίου 2021. Σε κοινοβουλευτική ψηφοφορία, 351 βουλευτές ψήφισαν υπέρ, ενώ 290 καταψήφισαν το σχέδιο της κυβέρνησης Μέρκελ για την τροποποίηση του νόμου περί προστασίας του κλίματος. Στη δεύτερη συζήτηση που έγινε, οι παρατάξεις του συνασπισμού είχαν ψηφίσει υπέρ και οι παρατάξεις της αντιπολίτευσης κατά. Συγκεκριμένα, το Ομοσπονδιακό Συμβούλιο πρότεινε την ύπαρξη παραγράφου στο σχέδιο νόμου, το οποίο να απαιτεί τη βελτίωση της ικανότητας προσαρμογής στην κλιματική αλλαγή. Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση εξέφρασε τη διαφωνία της στην πρόταση αυτή στην ανταγωγή της. Υποστήριξε ότι μια ξεχωριστή διάταξη για την προσαρμογή στην κλιματική αλλαγή θα ήταν δύσκολο να ενταχθεί στο ισχύον σύστημα του νόμου για την κλιματική αλλαγή. Σχετικά με την πρόταση νόμου, υπήρξαν ποικίλες αντιδράσεις από τα κόμματα της Βουλής. Το κόμμα SPD, ως αντιπολίτευση, δήλωσε τότε ότι θα ήθελε περισσότερες αλλαγές έμπρακτα. Το κόμμα AfD υποστήριξε ότι η κλιματική αλλαγή πλέον έχει μετατραπεί σε θρησκευτικό δόγμα. Το τότε κυβερνών κόμμα CDU/CSU δήλωσε ότι αυτή η κίνηση δείχνει το δρόμο «προς μια κλιματικά ουδέτερη βιομηχανική χώρα». Το κόμμα FDP, θετικά προσκείμενο στο CDU, υποστήριξε ότι ο νόμος δεν είναι αποτελεσματικός, καθώς «δεν στόχευε σε μια ευρωπαϊκή λύση». Το κόμμα της «Αριστεράς» θεώρησε πως «η προστασία του κλίματος απαιτεί αλλαγή στην πολιτική μεταφορών», ενώ το κόμμα των «Πράσινων» υποστήριξε ότι «Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση δεν εκμεταλλεύεται τις ευκαιρίες».

Αξιοσημείωτο επίσης είναι ότι τρεις αιτήσεις των Πρασίνων , έντεκα αιτήσεις του FDP, τέσσερις αιτήσεις της Αριστεράς και έξι αιτήσεις του AfD για μετατροπή του νόμου απορρίφθηκαν (Βλ. Bundestag verschärft das Klimaschutzgesetz).

3. ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ

Ομοσπονδιακός Νόμος περί Προστασίας του Περιβάλλοντος

Άρθρο 1 - Γενικές Διατάξεις

§1 Σκοπός του Νόμου

Σκοπός του παρόντος Νόμου είναι η διασφάλιση της εκπλήρωσης των εθνικών στόχων για την προστασία του περιβάλλοντος και της τήρησης των ευρωπαϊκών στόχων, με στόχο την προστασία από τις επιπτώσεις της παγκόσμιας κλιματικής αλλαγής. Οι οικολογικές, κοινωνικές και οικονομικές συνέπειες λαμβάνονται υπόψη. Θεμέλιο αποτέλεσε η υποχρέωση που απορρέει από τη Συμφωνία του Παρισιού εξαιτίας της Σύμβασης - Πλαισίου των Ηνωμένων Εθνών για την κλιματική αλλαγή, σύμφωνα με την οποία η αύξηση της παγκόσμιας μέσης θερμοκρασίας οφείλει να περιοριστεί πολύ χαμηλότερα των 2°C και όσο το δυνατόν σε 1,5°C υψηλότερα από τα προβιομηχανικά επίπεδα, ώστε να διατηρηθούν οι συνέπειες της παγκόσμιας κλιματικής αλλαγής όσο γίνεται χαμηλότερα.

§2 Ορισμοί

Στον παρόντα Νόμο αναφέρονται οι όροι:

1. Αέρια του θερμοκηπίου: διοξείδιο του άνθρακα (CO₂), μεθάνιο (CH₄), υποξείδιο του αζώτου (N₂O), εξαφθοριούχο θείο (SF₆), τριφθοριούχο άζωτο (NF₃) όπως και υδροφθοράνθρακες (HFC) και υπερφθοράνθρακες (PFC) σύμφωνα με το παράρτημα V μέρος 2 του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Διακυβέρνησης, όπως αυτός εκάστοτε τροποποιείται,
2. Εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου: η ανθρωπογενής εκπομπή αερίων του θερμοκηπίου σε τόνους ισοδύναμου διοξειδίου του άνθρακα, όπου ένας τόνος ισοδύναμου διοξειδίου του άνθρακα είναι ένας τόνος διοξειδίου του άνθρακα ή η ποσότητα άλλου αερίου του θερμοκηπίου, η οποία ισοδυναμεί ως προς την ικανότητά του να θερμαίνει την ατμόσφαιρα με έναν τόνο διοξειδίου του άνθρακα· σύμφωνα με τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 666/2014 της Επιτροπής της 12^{ης} Μαρτίου 2014 σχετικά με τον καθορισμό ουσιαστικών απαιτήσεων για ένα ενωσιακό σύστημα απογραφής, με βάση τις μεταβολές των δυναμικών υπερθέρμανσης του πλανήτη και τις διεθνώς συμφωνηθείσες κατευθυντήριες γραμμές για τις απογραφές σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 525/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ L 179 της 19/6/2014, σελ. 26) είτε σύμφωνα με διάδοχο κανονισμό που εκδίδεται σύμφωνα με το άρθρο 26 παράγραφος 6 στοιχείο β του κανονισμού για την ευρωπαϊκή διακυβέρνηση.
3. Ευρωπαϊκός Κανονισμός Διακυβέρνησης: Ο Κανονισμός (ΕΕ) 2018/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 11^{ης} Δεκεμβρίου 2018

σχετικά με το σύστημα διακυβέρνησης της Ενεργειακής Ένωσης και της Δράσης για το Κλίμα, για την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΚ) αριθ. 663/2009 και (ΕΚ) αριθ. 715/2009 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, των οδηγιών 94/22/ΕΚ, 98/70/ΕΚ, 2009/31/ΕΚ, 2009/73/ΕΚ, 2010/31/ΕΕ, 2012/27/ΕΕ και 2013/30/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, των οδηγιών 2009/119/ΕΚ και (ΕΕ) 2015/652 του Συμβουλίου και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 525/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ L 328 της 21/12/2018, σελ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί μέσω της απόφασης (ΕΕ) 2019/504 (ΕΕ L 85 I της 27/3/2019, σελ. 66).

4. Ευρωπαϊκός κανονισμός περί κλιματικής αλλαγής: Ο κανονισμός (ΕΕ) 2018/842 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 30^{ης} Μαΐου 2018 σχετικά με τη θέσπιση δεσμευτικών εθνικών ετήσιων στόχων περί μείωσης των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου στο διάστημα 2021 μέχρι 2030, ως συμβολή στη δράση για το κλίμα για την τήρηση των δεσμεύσεων που απορρέουν από τη συμφωνία του Παρισιού και για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 525/2013 (ΕΕ L156 της 19/6/2018, σελ. 26).

5. Ευρωπαϊκός κανονισμός περί υποβολής περιβαλλοντικών εκθέσεων: Ο Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 749/2014 της Επιτροπής της 30^{ης} Ιουνίου 2014 αναφορικά με τη δομή, τον μορφότυπο, τις διαδικασίες υποβολής και την εξέταση των πληροφοριών που υποβάλλονται από τα κράτη μέλη σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 525/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ L 203 της 11/7/2014, σελ. 23).

6. Συμφωνία του Παρισιού: Η Συμφωνία του Παρισιού της 12ης Δεκεμβρίου 2015, η οποία υπογράφηκε από τα κράτη μέλη της Σύμβασης-Πλαισίου των Ηνωμένων Εθνών για την Κλιματική Αλλαγή και επικυρώθηκε με νόμο στις 28 Σεπτεμβρίου 2016. (ΕΚΟΔΓ 2016 II, σελ. 1082, 1083).

7. Πρόγραμμα προστασίας περιβάλλοντος: η μακροπρόθεσμη στρατηγική της Γερμανίας όπως ορίζεται από τη Συμφωνία του Παρισιού και από το Άρθρο 15 του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Διακυβέρνησης.

8. Χρήση γης, έμμεση αλλαγή χρήσης γης και δασοπονία: ο τομέας της χρήσης γης, έμμεσης αλλαγής χρήσης γης και δασοπονίας, όπως ορίζεται στο παράρτημα 1 αριθ. 7. Στον τομέα αυτό δεν εφαρμόζονται το τμήμα 3 παράγραφος 1 και τα τμήματα 4, 7 και 8.

9. Μηδενική καθαρή ουδετερότητα αερίων του θερμοκηπίου: Η ισορροπία μεταξύ των ανθρωπογενών εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου από τις πηγές και της απομάκρυνσης των αερίων αυτών από τις καταβόθρες.

Άρθρο 2- Κλιματικοί στόχοι και ετήσιες ποσότητες εκπομπών

§3 Εθνικοί κλιματικοί στόχοι

1) Οι εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου θα μειωθούν σε σύγκριση με το 1990 ως εξής:

1. μέχρι το 2030 τουλάχιστον κατά 65%,
2. μέχρι το 2040 τουλάχιστον κατά 88%.

2) Μέχρι το 2045 οι εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου θα έχουν μειωθεί τόσο, ώστε να έχει επιτευχθεί η μηδενική καθαρή ουδετερότητα αερίων του θερμοκηπίου. Μετά το έτος 2050 οφείλουν να επιτευχθούν αρνητικές εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου.

3) Η δυνατότητα επίτευξης των εθνικών στόχων για την προστασία του περιβάλλοντος στο πλαίσιο των διακρατικών μηχανισμών για τη μείωση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου είναι πραγματοποιήσιμη.

4) Αν καταστούν αναγκαίοι υψηλότεροι εθνικοί στόχοι προστασίας του περιβάλλοντος για την επίτευξη των ευρωπαϊκών ή διεθνών στόχων προστασίας του περιβάλλοντος, η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για την αύξηση των τιμών-στόχων σύμφωνα με το εδάφιο 1. Οι στόχοι προστασίας του περιβάλλοντος δύνανται να αυξηθούν αλλά όχι να μειωθούν.

§3a Συμβολή του τομέα χρήσης γης, έμμεσης αλλαγής χρήσης γης και δασοπονίας

1) Η συμβολή του τομέα χρήσης γης, έμμεσης αλλαγής χρήσης γης και δασοπονίας στην προστασία του περιβάλλοντος οφείλει να ισχυροποιηθεί. Η μέση τιμή των ετήσιων ισοζυγίων εκπομπών του αντίστοιχου έτους-στόχου και των τριών προηγούμενων ημερολογιακών ετών του τομέα των χρήσεων γης, των αλλαγών χρήσεων γης και της δασοκομίας οφείλει να βελτιωθεί ως εξής:

1. τουλάχιστον μείον 25 εκατομμύρια τόνοι ισοδύναμου διοξειδίου του άνθρακα μέχρι το 2030,
2. τουλάχιστον μείον 35 εκατομμύρια τόνοι ισοδύναμου διοξειδίου του άνθρακα μέχρι το 2040,
3. τουλάχιστον μείον 40 εκατομμύρια τόνοι ισοδύναμου διοξειδίου του άνθρακα μέχρι το 2045.

Θεμέλιο για τα ισοζύγια εκπομπών αποτελούν τα δεδομένων βάσει της παραγράφου 5 εδάφιο 2 αριθ. 3.

2) Το Ομοσπονδιακό Υπουργείο που είναι κατά κύριο λόγο αρμόδιο για τον τομέα της χρήσης γης, έμμεσης αλλαγής χρήσης γης και δασοπονίας βάσει του πεδίου δραστηριότητάς του είναι υπεύθυνο για τη συμμόρφωση με τους στόχους σύμφωνα με το εδάφιο 1. Είναι υπεύθυνο για την υποβολή και την εφαρμογή των εθνικών μέτρων που απαιτούνται για τη συμμόρφωση με τους στόχους σύμφωνα με το εδάφιο 1. Η παράγραφος 4 εδάφιο 4, προτ. 3 και 4 εφαρμόζονται κατ' αναλογία.

3) Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση εξουσιοδοτείται μέσω κανονιστικής πράξης, για την οποία δεν απαιτείται η έγκριση του Ομοσπονδιακού Συμβουλίου:

1. Να ρυθμίζει τις πιστώσεις και τις λογιστικές καταχωρήσεις σύμφωνα με τις νομικές οδηγίες της Ένωσης.

2. Να ρυθμίζει το χειρισμό και τον υπολογισμό των φυσικών διαταραχών.

3. Να εκδώσει λεπτομερέστερες διατάξεις αναφορικά με τις μεθόδους και τα θεμέλια για τη συνολική υποβολή περιβαλλοντικών εκθέσεων για τις εκπομπές αερίων θερμοκηπίου και τις απορροφήσεις διοξειδίου του άνθρακα στον τομέα χρήσης γης, έμμεσης αλλαγής χρήσης γης και δασοπονίας, ιδιαιτέρως για την κατάρτιση των ετήσιων ισοζυγίων εκπομπών σύμφωνα με το εδάφιο 1.

4. Να εκδώσει λεπτομερέστερες διατάξεις αναφορικά με τη συλλογή, χρήση και αξιολόγηση δεδομένων τηλεδιερεύνησης, ιδιαιτέρως μέσω δορυφορικών συστημάτων, για την υποβολή περιβαλλοντικών εκθέσεων για τα αέρια του θερμοκηπίου στον τομέα χρήσης γης, έμμεσης αλλαγής χρήσης γης και δασοπονίας.

§4 Επιτρεπόμενες ετήσιες ποσότητες εκπομπών και ετήσιοι στόχοι μείωσης. Κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός

1) Για την επίτευξη των εθνικών στόχων περί προστασίας του περιβάλλοντος σύμφωνα με την παράγραφο 3 εδάφιο 1, οι ετήσιοι στόχοι μείωσης καθορίζονται βάσει του προσδιορισμού των ετήσιων ποσοτήτων εκπομπών για τους ακόλουθους τομείς:

1. βιομηχανία παραγωγής ενέργειας,
2. βιομηχανία,
3. μεταφορές,
4. οικοδομικές κατασκευές,
5. γεωργία,
6. διαχείριση απορριμμάτων και διάφορα.

Οι πηγές εκπομπών των επιμέρους τομέων και η οριοθέτησή τους προκύπτει από το παράρτημα 1. Οι ετήσιες ποσότητες εκπομπών για το διάστημα μέχρι το 2030 βρίσκονται στο παράρτημα 2. Στον τομέα «βιομηχανία παραγωγής ενέργειας» οι εκπομπές αερίων θερμοκηπίου μειώνονται όσο το δυνατό σταθερά μεταξύ των ετήσιων ποσοτήτων εκπομπών. Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση αναθεωρεί τις επιτρεπόμενες ετήσιες ποσότητες εκπομπών, όπως καθορίζονται στο παράρτημα 2, υπό το φως πιθανών τροποποιήσεων του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Περιβαλλοντικής Προστασίας και της Ευρωπαϊκής Οδηγίας για την Εμπορία Δικαιωμάτων Εκπομπών ως προς την εφαρμογή του αυξημένου περιβαλλοντικού στόχου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το 2030. Ύστερα, η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση υποβάλλει πρόταση νομοθετικής πράξης για την αναπροσαρμογή των επιτρεπόμενων ετήσιων ποσοτήτων εκπομπών του παραρτήματος 2 το αργότερο έξι μήνες μετά την έναρξη ισχύος τους, εφόσον αυτό κρίνεται αναγκαίο. Οι ετήσιοι στόχοι μείωσης για τα έτη 2031-2040 αναγράφονται στο παράρτημα 3. Το αργότερο ως το 2032 η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση υποβάλλει πρόταση νομοθετικής πράξης για τον καθορισμό των ετήσιων στόχων μείωσης για τα έτη 2041 έως 2045. Η κατανομή των ετήσιων στόχων μείωσης σε επιτρεπόμενες ετήσιες ποσότητες εκπομπών για τους επιμέρους τομείς για τα έτη 2031 έως 2045 γίνεται με κανονιστική πράξη σύμφωνα με το εδάφιο 6.

2) Μέσω κανονιστικής πράξης που δεν απαιτεί την έγκριση του Ομοσπονδιακού Συμβουλίου, η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση εξουσιοδοτείται να τροποποιεί τη διάταξη των πηγών εκπομπών στους τομείς στο παράρτημα 1, εφόσον αυτό είναι αναγκαίο για τη διασφάλιση της ομοιόμορφης διεθνούς υποβολής εκθέσεων για τις εκπομπές αερίων θερμοκηπίου και δεν έρχεται σε αντιπαράθεση με τις απαιτήσεις του ενωσιακού δικαίου.

3) Εάν οι εκπομπές αερίων θερμοκηπίου από το 2021 και μετά υπερβαίνουν ή υπολείπονται σε έναν τομέα της αντίστοιχης επιτρεπόμενης ετήσιας ποσότητας εκπομπών, τότε η διαφορά χρεώνεται ισόποσα στις υπόλοιπες ετήσιες ποσότητες εκπομπών του συγκεκριμένου τομέα μέχρι το επόμενο έτος-στόχο, όπως ορίζεται στην παράγραφο 3 εδάφιο 1. Οι απαιτήσεις του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Περιβαλλοντικής Προστασίας δεν θίγονται.

4) Το Ομοσπονδιακό Υπουργείο που είναι πρωτίστως υπεύθυνο για έναν τομέα βάσει του τομέα ευθύνης του, είναι υπεύθυνο για τη συμμόρφωση με τις ετήσιες ποσότητες εκπομπών. Φέρει την ευθύνη της έναρξης των εθνικών μέτρων που απαιτούνται για τη συμμόρφωση, ιδίως για την υποβολή και την εφαρμογή των μέτρων σύμφωνα με τις παραγράφους 8 και 9. Η κατανομή των αρμοδιοτήτων εντός της Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης παραμένει αμετάβλητη. Σε περίπτωση επικάλυψων μεταξύ των αρμοδιοτήτων των επιμέρους Ομοσπονδιακών Υπουργείων σύμφωνα με την πρώτη πρόταση, ιδίως όσον αφορά τα προγράμματα προστασίας του περιβάλλοντος

σύμφωνα με την παράγραφο 9, η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση δύναται να αναθέσει την ευθύνη σύμφωνα με την πρώτη πρόταση.

5) Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση εξουσιοδοτείται να τροποποιεί τις ετήσιες ποσότητες εκπομπών των τομέων του παραρτήματος 2, μέσω κανονιστικής πράξης, χωρίς τη συγκατάθεση του Ομοσπονδιακού Συμβουλίου, με ισχύ από την αρχή του επόμενου ημερολογιακού έτους. Οι αλλαγές αυτές πρέπει να βρίσκονται σε συμφωνία με την επίτευξη των στόχων προστασίας του περιβάλλοντος του παρόντος νόμου και με τις απαιτήσεις του Ενωσιακού δικαίου. Για την κανονιστική πράξη απαιτείται η συγκατάθεση του Ομοσπονδιακού Κοινοβουλίου. Εάν το Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο δεν ασχοληθεί με τη νομοθετική πράξη εντός τριών εβδομάδων από την παραλαβή της, θεωρείται ότι δίνει τη συγκατάθεσή της στην μη τροποποιημένη νομοθετική πράξη.

6) Μέσω κανονιστικής πράξης η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση καθορίζει τις επιτρεπόμενες ετήσιες ποσότητες εκπομπών των επιμέρους τομέων το 2024 για τα έτη 2031 έως 2040 και το 2034 για τα έτη 2041 έως 2045, τα οποία μειώνονται σε γενικά ίσα βήματα. Τα εν λόγω ετήσια επίπεδα εκπομπών πρέπει να συνάδουν με την επίτευξη των εθνικών στόχων προστασίας του κλίματος του παρόντος νόμου, με τους ετήσιους στόχους μείωσης σύμφωνα με το εδάφιο 1, προτάσεις 6 και 7, και με τις απαιτήσεις του δικαίου της Ένωσης. Διασφαλίζεται ότι επιτυγχάνονται σημαντικές μειώσεις των αερίων του θερμοκηπίου σε κάθε τομέα. Ισχύουν οι επιτρεπόμενες ετήσιες ποσότητες εκπομπών, εκτός εάν εκδοθεί αποκλίνουσα ρύθμιση βάσει της παραγράφου 4 εδάφιο 7. Για τις κανονιστικές αποφάσεις σύμφωνα με την πρόταση 1 απαιτείται η συγκατάθεση του Ομοσπονδιακού Κοινοβουλίου. Εάν το Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο δεν έχει ασχοληθεί με την κανονιστική πράξη εντός έξι εβδομάδων από την παραλαβή της, θεωρείται ότι έχει δώσει τη συγκατάθεσή της στην αμετάβλητη κανονιστική πράξη.

7) Το 2028 η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση θα υποβάλει στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο έκθεση σχετικά με την κατάσταση και την περαιτέρω ανάπτυξη της τιμολόγησης των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς και την τεχνική ανάπτυξη. Στην έκθεση αυτή, η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση θα εξετάσει επίσης αν, υπό το πρίσμα αυτής της ανάπτυξης, είναι εφικτή η κατάργηση της κατανομής των επιτρεπόμενων ετήσιων ποσοτήτων εκπομπών για τους επιμέρους τομείς από το 2031 και ύστερα. Στην περίπτωση αυτή, η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση θα υποβάλει αντίστοιχη πρόταση νομοθετικής πράξης.

§5 Στοιχεία για τις εκπομπές, Κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός

1) Ο Ομοσπονδιακός Οργανισμός Περιβάλλοντος της Γερμανίας συντάσσει τα στοιχεία για τις εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου στους τομείς σύμφωνα με το παράρτημα 1 (Στοιχεία για τις εκπομπές) για το περασμένο ημερολογιακό έτος (έτος αναφοράς), αρχής γενομένης από το έτος αναφοράς 2020, βάσει των μεθοδολογικών απαιτήσεων του Ευρωπαϊκού Κανονισμού περί υποβολής περιβαλλοντικών εκθέσεων ή βάσει διάδοχου κανονισμού που εκδίδεται σύμφωνα με το άρθρο 26 του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Διακυβέρνησης. Ο Ομοσπονδιακός Οργανισμός Περιβάλλοντος της Γερμανίας δημοσιεύει και αποστέλλει τα στοιχεία για τις εκπομπές του έτους αναφοράς στο Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος έως τις 15 Μαρτίου κάθε έτους, σύμφωνα με την παράγραφο 10.

2) Από το έτος αναφοράς 2021 και ύστερα, εκτός από τα στοιχεία για τις εκπομπές, παρουσιάζονται και τα εξής:

1. για το αντίστοιχο έτος αναφοράς, η δήλωση για κάθε τομέα, αν τα στοιχεία για τις εκπομπές υπερβαίνουν ή υπολείπονται των ετήσιων ποσοτήτων εκπομπών σύμφωνα με το παρ/μα 2,
2. οι ετήσιες ποσότητες εκπομπών των επιμέρους τομέων για τα έτη που ακολουθούν το έτος αναφοράς σύμφωνα με την παράγραφο 4 εδάφιο 3,
3. για τον τομέα χρήσης γης, έμμεσης αλλαγής χρήσης γης και δασοπονίας, επίσης πηγές και καταβόθρες αερίων του θερμοκηπίου,
4. ένα παράρτημα, στο οποίο επισυνάπτονται τα στοιχεία για τις εκπομπές που υποβλήθηκαν στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή για τα προηγούμενα έτη από το έτος αναφοράς 2020 και ύστερα και στο οποίο εμφανίζονται χωριστά εκείνα τα μερίδια εκπομπών των τομέων που υπόκεινται στον Ευρωπαϊκό Κανονισμό Περιβαλλοντικής Προστασίας.

3) Ο Ομοσπονδιακός Οργανισμός Περιβάλλοντος της Γερμανίας δύναται να συλλέγει τα απαιτούμενα στοιχεία για την εκτέλεση των καθηκόντων του βάσει των παραγράφων 1 και 2. Η συλλογή στοιχείων από φυσικά και νομικά πρόσωπα ιδιωτικού ή δημοσίου δικαίου καθώς και ενώσεις προσώπων απαγορεύεται, εφόσον αυτά τα στοιχεία έχουν ήδη κοινοποιηθεί ή κοινοποιούνται βάσει άλλων νομικών διατάξεων σε άλλες ομοσπονδιακές ή εθνικές αρχές. Ο Ομοσπονδιακός Οργανισμός Περιβάλλοντος της Γερμανίας έχει, παρ' όλα αυτά, πρόσβαση σε αυτά τα στοιχεία εφόσον η συλλογή των δεδομένων είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση των καθηκόντων σύμφωνα με την παράγραφο 1. Αυτό ισχύει επίσης αν τα στοιχεία συλλέχθηκαν για άλλους σκοπούς.

4) Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση δύναται μέσω κανονιστικής πράξης, για την οποία δεν απαιτείται η έγκριση του Ομοσπονδιακού Συμβουλίου,

1. να καθορίζει την ευθύνη για την έρευνα και την κοινοποίηση των στοιχείων,
2. να καθορίζει ποια στοιχεία πρέπει να ερευνώνται και να κοινοποιούνται,
3. να καθορίζει τις απαιτήσεις για την έρευνα και την κοινοποίηση των στοιχείων, καθώς και
4. να ρυθμίζει τη διαδικασία για την έρευνα και την κοινοποίηση των στοιχείων.

§6 Διατάξεις περί των χρηματικών ποινών

1) Οποιοδήποτε άτομο, το οποίο εκ προμελέτης ή από αμέλεια, παραβιάζει κανονιστική πράξη βάσει της παραγράφου 5 εδάφιο 4 ή εκτελεστή διάταξη που βασίζεται σε τέτοια κανονιστική πράξη, ενεργεί παράτυπα, εάν η κανονιστική πράξη παραπέμπει στην παρούσα διάταξη περί χρηματικών ποινών για τη συγκεκριμένη παράβαση.

2) Η διοικητική παράβαση τιμωρείται με χρηματική κύρωση ύψους μέχρι πενήντα χιλιάδες ευρώ.

§7 Εκτελεστικοί κανονισμοί του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Περιβαλλοντικής Προστασίας

1) Η αγορά δικαιωμάτων εκπομπής για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τον Ευρωπαϊκό Κανονισμό Περιβαλλοντικής Προστασίας, πραγματοποιείται κεντρικά από το Ομοσπονδιακό Υπουργείο που είναι αρμόδιο για την υλοποίηση του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Περιβαλλοντικής Προστασίας, ανάλογα με τα διαθέσιμα κονδύλια του ομοσπονδιακού προϋπολογισμού. Κατά την αγορά δικαιωμάτων εκπομπών, το Ομοσπονδιακό Υπουργείο διασφαλίζει σύμφωνα με την πρόταση 1 ότι το κράτος-πωλητής διαβεβαιώνει ότι τα έσοδα που θα προκύψουν, θα χρησιμοποιηθούν για την καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής.

2) Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση υποβάλλει στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο και στο Ομοσπονδιακό Συμβούλιο, μαζί με το σχέδιο του ομοσπονδιακού προϋπολογισμού, αριθμητική συγκεφαλαιωτική έκθεση που περιλαμβάνει συγκεκριμένα:

1. συγκεφαλαιωτική έκθεση για την τήρηση και για τις υπερβάσεις ή τις ελλείψεις των ετήσιων επιπέδων εκπομπών των τομέων σύμφωνα με το παράρτημα 2 κατά το εκάστοτε προηγούμενο ημερολογιακό έτος και από το έτος 2021 και μετά,

2.συγκεφαλαιωτική έκθεση των διαθέσιμων κατανομών εκπομπών βάσει του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Περιβαλλοντικής Προστασίας κατά το οικονομικό έτος και

3.τον αριθμό των αποκτηθέντων κατανομών εκπομπών του προηγούμενου ημερολογιακού έτους και τον συνολικό αριθμό των αποκτηθέντων κατανομών εκπομπών από το 2021 και μετά. Πέραν αυτών, επισυνάπτεται συγκεφαλαιωτική έκθεση των δημοσιονομικών πόρων που δαπανήθηκαν για την απόκτηση.

§8 Πρόγραμμα άμεσης δράσης για υπέρβαση των ετήσιων επιπέδων εκπομπών

1) Αν τα δεδομένα εκπομπών βάσει της παραγράφου 5 εδάφιο 1 και 2 εμφανίζουν υπέρβαση των επιτρεπόμενων ετήσιων ποσοτήτων εκπομπών για κάποιον τομέα σε ένα έτος αναφοράς, το αρμόδιο Ομοσπονδιακό Υπουργείο υποβάλλει στην Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση, βάσει της παραγράφου 4 εδάφιο 4, εντός τριών μηνών από την υποβολή της αποτίμησης των δεδομένων εκπομπών από το Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος, βάσει της παραγράφου 11 εδάφιο 1, ένα πρόγραμμα άμεσης δράσης για τον αντίστοιχο τομέα, το οποίο εξασφαλίζει τη συμμόρφωση με τις ετήσιες ποσότητες εκπομπών του τομέα για τα επόμενα έτη.

2) Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση συζητά για τα μέτρα που λαμβάνονται στον αντίστοιχο τομέα ή σε άλλους τομείς ή για τα διατομεακά μέτρα και εκδίδει την απόφαση το συντομότερο δυνατόν. Παρομοίως, λαμβάνει υπόψη τα υπάρχοντα περιθώρια ελιγμών του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Περιβαλλοντικής Προστασίας και τροποποιεί τις ετήσιες ποσότητες εκπομπών των τομέων βάσει της παραγράφου 4 εδάφιο 5. Πριν τη σύνταξη του προσχεδίου απόφασης για τα μέτρα, η υποκείμενη έκδοση για μείωση των αερίων θερμοκηπίου επανεξετάζεται από το Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος. Το αποτέλεσμα της εξέτασης επισυνάπτεται στο προσχέδιο απόφασης.

3) Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση ενημερώνει το Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο για τα μέτρα που εκδίδονται.

4) Για τον τομέα της βιομηχανίας παραγωγής ενέργειας τα εδάφια 1 έως 3 εφαρμόζονται κάθε τρία χρόνια, αρχίζοντας από το έτος αναφοράς 2023.

Άρθρο 3-Σχεδιασμός Προστασίας Περιβάλλοντος

§ 9 Πρόγραμμα Προστασίας Περιβάλλοντος

1) Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση θεσπίζει Πρόγραμμα Προστασίας Περιβάλλοντος τουλάχιστον μετά από κάθε τροποποίηση του σχεδίου

προστασίας του περιβάλλοντος· επιπλέον, αν οι στόχοι δεν πραγματοποιηθούν, το πρόγραμμα προστασίας του περιβάλλοντος επικαιροποιείται βάσει της παραγράφου 8 εδάφιο 2. Σε κάθε πρόγραμμα προστασίας περιβάλλοντος η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση καθορίζει τα μέτρα που θα λάβει για την επίτευξη των εθνικών στόχων προστασίας του περιβάλλοντος στους επιμέρους τομείς, λαμβάνοντας υπόψη την αντίστοιχη τρέχουσα έκθεση προβολής για την προστασία του περιβάλλοντος σύμφωνα με την παράγραφο 10 εδάφιο 2. Το αποφασιστικό κριτήριο σύμφωνα με την πρόταση 2, είναι η τήρηση των επιτρεπόμενων ετήσιων ποσοτήτων εκπομπών που καθορίζονται βάσει της παραγράφου 4. Επιπλέον, η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση καθορίζει τα μέτρα που θα λάβει για την πραγματοποίηση των στόχων σύμφωνα με την παράγραφο 3α.

2) Το Πρόγραμμα Προστασίας Περιβάλλοντος εκδίδεται το αργότερο εντός του ημερολογιακού έτους που ακολουθεί την τροποποίηση του Προγράμματος Προστασίας του Περιβάλλοντος. Τα Ομοσπονδιακά Υπουργεία που σύμφωνα με την παράγραφο 4 εδάφιο 4 είναι υπεύθυνα για τους τομείς, προτείνουν εντός 6 μηνών από την τροποποίηση του Προγράμματος Προστασίας Περιβάλλοντος μέτρα, κατάλληλα για την επίτευξη της πρόσθετης μείωσης αερίων θερμοκηπίου που είναι απαραίτητη στους συγκεκριμένους τομείς. Τα μέτρα που εισηγούνται, εκτός από επιστημονικές αξιολογήσεις για τα πιθανά αποτελέσματα της μείωσης αερίων θερμοκηπίου, περιλαμβάνουν επίσης επιστημονικές αξιολογήσεις για τις πιθανές οικονομικές, κοινωνικές και περαιτέρω οικολογικές επιπτώσεις. Αυτές οι αξιολογήσεις περιλαμβάνουν επίσης, όσο το δυνατό, τις επιπτώσεις στην ανάπτυξη της απασχόλησης, οικονομική διάρθρωση, ισορροπία των συνθηκών διαβίωσης και στις αγροτικές περιοχές, όπως και την αποτελεσματικότητα χρήσης των φυσικών πόρων. Το Ομοσπονδιακό Υπουργείο Περιβάλλοντος, Προστασίας της Φύσης και Πυρηνικής Ασφάλειας καθορίζει την προβλεπόμενη μείωση αερίων θερμοκηπίου από τα εισηγούμενα μέτρα σε συμφωνία με το Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών Υποθέσεων και Ενέργειας.

3) Για κάθε Πρόγραμμα Προστασίας Περιβάλλοντος η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση καλεί σε διαδικασία δημόσιας διαβούλευσης τα ομόσπονδα κρατίδια, τις κοινότητες, τις ενώσεις επιχειρήσεων και τις ενώσεις της κοινωνίας πολιτών, καθώς επίσης και την επιστημονική ομάδα της περιβαλλοντικής προστασίας και τα συνοδευτικά επιστημονικά όργανα της Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης.

§10 Έκθεση στοιχείων

1) Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση καταρτίζει ετησίως μια έκθεση προστασίας περιβάλλοντος, η οποία συμπεριλαμβάνει την εξέλιξη των ποσοτήτων εκπομπών αερίων θερμοκηπίου για τους διάφορους τομείς, την κατάσταση

εφαρμογής των προγραμμάτων προστασίας περιβάλλοντος βάσει της παραγράφου 9 και των προγραμμάτων άμεσης δράσης βάσει της παραγράφου 8, όπως και μια πρόγνωση των προβλεπόμενων αποτελεσμάτων της μείωσης αερίων θερμοκηπίου. Για πρώτη φορά το 2024 και ύστερα ανά δύο χρόνια η έκθεση προστασίας περιβάλλοντος συμπεριλαμβάνει μια παρουσίαση για την κατάσταση και περαιτέρω εξέλιξη της τιμολόγησης των εκπομπών διοξειδίου άνθρακα εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς επίσης και των τεχνικών και διεθνών εξελίξεων και για την συμβατότητά τους με την διεθνή τιμολόγηση των εκπομπών διοξειδίου άνθρακα καθώς και τους εθνικούς στόχους προστασίας περιβάλλοντος, συμπεριλαμβανομένων των επιπτώσεων τους στους τομείς βάσει της παραγράφου 4 εδάφιο 1. Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση διαβιβάζει την έκθεση προστασίας περιβάλλοντος για το αντίστοιχο προηγούμενο έτος μέχρι τις 30 Ιουνίου στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο.

2) Κάθε δύο χρόνια από το 2021 η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση καταρτίζει μια έκθεση προβολής προστασίας περιβάλλοντος βάσει των απαιτήσεων του Άρθρου 18 του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Διακυβέρνησης, στην οποία συμπεριλαμβάνονται προβλέψεις για τις εκπομπές αερίων θερμοκηπίου, συμπεριλαμβανομένων των πηγών και καταβόθρων του τομέα χρήσης γης, έμμεσης χρήσης γης και δασοπονίας, και τις εθνικές πολιτικές και μέτρα για την μείωσή τους. Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση διαβιβάζει την έκθεση προβολής προστασίας περιβάλλοντος μέχρι τις 31 Μαρτίου του αντίστοιχου έτους στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο.

3) Η έκθεση προβολής προστασίας περιβάλλοντος είναι εφαρμοστή για τις ενσωματωμένες εθνικές εκθέσεις προόδου σύμφωνα με το Άρθρο 17 του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Διακυβέρνησης, τις οποίες έχει καταρτίσει το Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών Υποθέσεων και Ενέργειας σε συμφωνία με το Ομοσπονδιακό Υπουργείο Περιβάλλοντος, Προστασίας της Φύσης και Πυρηνικής Ασφάλειας.

Άρθρο 4-Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος

§11 Ανεξάρτητο Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος, Κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός

1) Συστήνεται ένα Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος, αποτελούμενο από πέντε άτομα διαφορετικών ειδικοτήτων. Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση διορίζει τα μέλη για διάρκεια πέντε ετών, ένα τουλάχιστον εκ των οποίων έχει εξαιρετικές γνώσεις και εμπειρία σε έναν από τους εξής τομείς: επιστήμη του κλίματος, οικονομική επιστήμη, επιστήμη του περιβάλλοντος, καθώς και κοινωνικές ερωτήσεις. Το Συμβούλιο Ειδικών απεικονίζει ως σύνολο την πρωταρχική εμπειρογνωμοσύνη στους τομείς βάσει της

παραγράφου 4 εδάφιο 1. Διασφαλίζεται η ίση εκπροσώπηση γυναικών και ανδρών. Είναι δυνατή η εφ'όρου ζωής θητεία.

2) Το Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος εκλέγει μεταξύ των μελών του σε κρυφή ψηφοφορία έναν Πρόεδρο και έναν Αναπληρωτή Πρόεδρο. Το Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος διαθέτει δικό του Εσωτερικό Κανονισμό.

3) Το Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος δεσμεύεται μόνο από την εντολή που προκύπτει από τον παρόντα νόμο και είναι ανεξάρτητο στις δραστηριότητές του. Τα έξοδα του Συμβουλίου Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος καλύπτονται σύμφωνα με τον ομοσπονδιακό προϋπολογισμό από την Ομοσπονδία.

4) Το Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος επικουρείται για την εκτέλεση των εργασιών του από μια Γραμματεία. Αυτή διορίζεται από την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση και υπάγεται στο Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος.

5) Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση εξουσιοδοτείται, μέσω κανονιστικής πράξης χωρίς τη συγκατάθεση του Ομοσπονδιακού Συμβουλίου, να θέτει κανονισμούς για την έδρα, τη γραμματεία, την ενιαία αποζημίωση των μελών, την επιστροφή οδοιπορικών, το απόρρητο καθώς και λοιπά οργανωτικά θέματα.

§12 Εργασίες του Συμβουλίου Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος

1) Το Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος εξετάζει τα στοιχεία για τις εκπομπές βάσει της παραγράφου 5 εδάφιο 1 και 2 και προσκομίζει εκτίμηση των δημοσιευμένων στοιχείων στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο εντός ενός μήνα από την υποβολή τους στη Γερμανική Υπηρεσία για το Περιβάλλον.

2) Πριν τη σύνταξη του προσχεδίου απόφασης για την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση σχετικά με τα μέτρα βάσει της παραγράφου 8 εδάφιο 2, το Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος εξετάζει την υποκείμενη έκδοση για μείωση των αερίων θερμοκηπίου.

3) Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση ζητά τη γνώμη του Συμβουλίου Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος αναφορικά με την υποκείμενη έκδοση για μείωση των αερίων θερμοκηπίου, στην οποία βασίζονται πριν από την έναρξη των μέτρων:

1. τροποποιήσεις ή καθορισμοί των ετησίων ποσοτήτων εκπομπών βάσει του παρόντος νόμου ·

2. τροποποίηση του Προγράμματος Προστασίας Περιβάλλοντος ·

3. Απόφαση των προγραμμάτων προστασίας περιβάλλοντος βάσει της παραγράφου 9.

4) Πρώτη φορά το 2022 και ύστερα ανά διετία, το Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος υποβάλλει γνωμοδοτική έκθεση στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο και την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση αναφορικά με τις προηγούμενες εξελίξεις των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου, τις τάσεις σχετικά με ετήσιες ποσότητες εκπομπών και την αποτελεσματικότητα των μέτρων για την επίτευξη των στόχων του παρόντος νόμου. Επιπλέον το Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο ή η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση δύνανται, με απόφαση, να αναθέσει στο Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος την σύνταξη ειδικών εκθέσεων.

5) Όλες οι Ομοσπονδιακές δημόσιες υπηρεσίες που κάνουν αναφορά στην παράγραφο 2 εδάφιο 1 του Ομοσπονδιακού Νόμου για την προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, παρέχουν στο Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος πρόσβαση στα απαιτούμενα για την εκτέλεση των καθηκόντων του δεδομένα και παρέχουν τα δεδομένα αυτά. Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση διασφαλίζει ότι τα επιχειρηματικά και εμπορικά μυστικά τρίτων είναι προστατευμένα. Το Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος ακούει και υποβάλλει ερωτήσεις στις αρχές, καθώς και σε εμπειρογνώμονες, ιδιαίτερα σε εκπροσώπους επιχειρηματικών οργανώσεων και περιβαλλοντικών ενώσεων, για θέματα που αφορούν την προστασία του περιβάλλοντος.

Άρθρο 5-Λειτουργία του δημόσιου τομέα ως πρότυπο

§13 Επιταγή Συνυπολογισμού

1) Οι δημόσιες υπηρεσίες λαμβάνουν υπόψη, κατά το σχεδιασμό και τη λήψη αποφάσεων, τον σκοπό του παρόντος νόμου και τους στόχους που έχουν οριστεί για την διεκπαιρέωσή του. Η ικανότητα των κρατιδίων, της τοπικής αυτοδιοίκησης και των ενώσεων τοπικής αυτοδιοίκησης να υπογράψουν επιταγή συνυπολογισμού εντός των αντίστοιχων τομέων ευθύνης δεν θίγεται. Κατά τον σχεδιασμό, την επιλογή και την υλοποίηση των επενδύσεων και σχετικά με τις δημόσιες συμβάσεις σε ομοσπονδιακό επίπεδο, εφαρμόζεται προς αποφυγή ή προξένηση εκπομπών αερίων θερμοκηπίου μια τιμή διοξειδίου του άνθρακα, τουλάχιστον κατώτερη ή σταθερή τιμή όπως η ισχύουσα τιμή βάσει της παραγράφου 10 εδάφιο 2 του νόμου περί εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής καυσίμων.

2) Κατά τον σχεδιασμό, την επιλογή και την υλοποίηση των επενδύσεων και σχετικά με τις δημόσιες συμβάσεις, η Ομοσπονδία εξετάζει πώς αυτές μπορούν να συνεισφέρουν στην επίτευξη των εθνικών στόχων για την προστασία του περιβάλλοντος βάσει της παραγράφου 3. Αν πρόκειται για περισσότερες πιθανότητες υλοποίησης, τότε ακολουθούνται εκείνες που θα

επιτύχουν το στόχο της μείωσης των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου στο συνολικό κύκλο ζωής του μέτρου με το χαμηλότερο δυνατό κόστος, αφού λαμβάνονται υπόψη άλλα σχετικά κριτήρια που σχετίζονται με το στόχο του αντίστοιχου μέτρου. Οι επιπλέον δαπάνες δεν πρέπει να είναι δυσανάλογες ως προς τη συμβολή τους στην μείωση των αερίων θερμοκηπίου. Εφόσον εφαρμόζονται κανόνες σύναψης δημοσίων συμβάσεων, αυτοί τηρούνται.

3) Κατά την εφαρμογή των κριτηρίων οικονομικής αποδοτικότητας οι συγκριτικές παρατηρήσεις βασίζονται στο κόστος και την εξοικονόμηση της Ομοσπονδίας για τον αντίστοιχο συνολικό κύκλο ζωής της επένδυσης ή των δημόσιων συμβάσεων.

§14 Συνεργασία μεταξύ Ομοσπονδίας και ομόσπονδων κρατιδίων

1) Ανεξάρτητα από τη συμβατότητα με τον Ομοσπονδιακό Νόμο, τα ομόσπονδα κρατίδια μπορούν να θέτουν δικούς τους νόμους για την προστασία περιβάλλοντος. Οι υφιστάμενοι νόμοι προστασίας περιβάλλοντος είναι σε ισχύ ανεξάρτητα από την συμβατότητα με τον Ομοσπονδιακό Νόμο.

2) Η Ομοσπονδία και τα ομόσπονδα κρατίδια εργάζονται σε κοινή γραμμή, για να επιτευχθούν οι στόχοι του παρόντος νόμου.

§15 Κλιματικά ουδέτερη Ομοσπονδιακή Διοίκηση

1) Η Ομοσπονδία θέτει ως στόχο, να οργανώσει την Ομοσπονδιακή Διοίκηση με κλιματικά ουδέτερο τρόπο μέχρι το 2030. Για την πραγματοποίηση αυτού του στόχου η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση θεσπίζει μέτρα το αργότερο ως το 2023, και στη συνέχεια ανά 5 χρόνια, τα οποία τηρούνται από τις Ομοσπονδιακές Αρχές και παρόμοιες Ομοσπονδιακές Υπηρεσίες χωρίς νομική προσωπικότητα, όταν υπάγονται στην άμεση οργανωτική εξουσία της Ομοσπονδίας. Αν για την πραγματοποίηση του στόχου, που αναφέρεται στην πρόταση 1, απαιτούνται νομοθετικές ρυθμίσεις, η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση υποβάλλει ένα σχέδιο εργασίας στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο εντός έξι μηνών από την απόφαση των μέτρων.

2) Η κλιματική ουδετερότητα της Ομοσπονδιακής Διοίκησης επιτυγχάνεται ιδιαίτερα μέσω του αποτελεσματικού εφοδιασμού, της μετατροπής, της χρήσης και της αποθήκευσης ενέργειας καθώς και μέσω της αποτελεσματικής χρήσης ανανεώσιμων πηγών ενέργειας και της επιλογής όσο το δυνατό πιο φιλικών προς το περιβάλλον μεταφορικών μέσων. Ως προς αυτό επιβάλλεται να δοθεί προσοχή στην αποτελεσματική χρήση των φυσικών πόρων. Κατά τις διαπραγματεύσεις της Ομοσπονδίας στο εξωτερικό, για ζητήματα όπως η ανέγερση ή η ανάπτυξη κτηρίων της Ομοσπονδίας, λαμβάνονται υπόψη οι τοπικές προδιαγραφές και τα τεχνικά πρότυπα, όπως οι συνθήκες αγοράς.

3) Η Ομοσπονδία ενεργεί ώστε οι δημόσιες επιχειρήσεις, οι οργανισμοί και τα ιδρύματα που τελούν υπό την εποπτεία της, τα αμοιβαία κεφάλαιά τους καθώς

και τα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου που ανήκουν σε αυτήν εξολοκλήρου ή κατά ένα μέρος, οργανώνουν επίσης τις δραστηριότητές τους με κλιματικά ουδέτερο τρόπο.

4) Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση πραγματοποιεί μια ανταλλαγή εμπειριών με τα ομόσπονδα κρατίδια, ώστε να επικουρήσει κατά την εξέταση και στην περίπτωση της σύνταξης κανονισμών, οι οποίοι συγκρίνονται με τους κανόνες βάσει των εδαφίων 1 μέχρι 3 για τον τομέα ευθύνης τους.

Παράρτημα 1 (για τις παραγράφους 4 και 5) Τομείς

(Τόπος ανεύρεσης: ΕΚΟΔΓ. Ι 2019,2519)

Η οριοθέτηση των τομέων γίνεται βάσει των κατηγοριών πηγών του κοινού μορφοτύπου υποβολής εκθέσεων (CRF) σύμφωνα με τον Ευρωπαϊκό Κανονισμό περί υποβολής περιβαλλοντικών εκθέσεων ή βάσει ενός διάδοχου κανονισμού που εκδίδεται σύμφωνα με το Άρθρο 26 εδάφιο 7 του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Διακυβέρνησης.

Τομείς	Περιγραφή των κατηγοριών πηγών του κοινού μορφοτύπου υποβολής εκθέσεων (Common Reporting Formats – CRF)	Κατηγορία πηγής CRF
1. Βιομηχανία παραγωγής ενέργειας	Καύση καυσίμων από τις βιομηχανίες ενέργειας Μεταφορές με αγωγό (Λοιπές μεταφορές) Διαφεύγουσες εκπομπές από καύσιμα	1.A.1 1.A.3.ε 1.B
2. Βιομηχανία	Καύση καυσίμων στην κατασκευαστική και οικοδομική βιομηχανία Βιομηχανικές διαδικασίες και Χρήση προϊόντων Μεταφορά και αποθήκευση CO ₂	1.A.2 2 1.Γ
3. Οικοδομικές κατασκευές	Καύση καυσίμων σε: Εμπόριο και δημόσιες αρχές Οικιακά απορρίμματα	1.A.4.α 1.A.4.β

Τομείς	Περιγραφή των κατηγοριών πηγών του κοινού μορφοτύπου υποβολής εκθέσεων (Common Reporting Formats – CRF)	Κατηγορία πηγής CRF
	Λοιπές δραστηριότητες που σχετίζονται με την καύση καυσίμων (ιδιαίτερα σε στρατιωτικές εγκαταστάσεις)	1.A.5
4. Μεταφορές	Μεταφορές (πολιτική εγχώρια εγχώρια αεροπορική μεταφορά, οδική μεταφορά, σιδηροδρομική μεταφορά, εγχώρια πλωτή μεταφορά) εκτός από μεταφορές με αγωγή	1.A.3.α´ 1.A.3.β´ 1.A.3.γ´ 1.A.3.δ
5. Γεωργία	Γεωργία´ Καύση καυσίμων στη γεωργία, τη δασοπονία και την αλιεία´	3 1.A.4.γ
6. Διαχείριση απορριμμάτων και διάφορα	Απορρίμματα και λύματα Διάφορα	5 6
7. Χρήση γης, έμμεση αλλαγή χρήσης γης και δασοπονία	Δάση, αγροί, βοσκότοποι, υδροβιότοποι, οικισμοί´ Προϊόντα υλοτομίας´ τροποποιήσεις μεταξύ κατηγοριών χρήσεων γης	4

Παράρτημα 2 (για την παράγραφο 4) Επιτρεπόμενες ποσότητες ετήσιων εκπομπών για τα έτη 2020 μέχρι 2030

(Τόπος ανεύρεσης: ΕΚΟΔΓ. Ι 2021, 3907)

Ποσότητες ετήσιων εκπομπών σε εκατομμύρια τόνους ισοδύναμου CO ₂	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030
Βιομηχανία παραγωγής	280		257								108

Ποσότητες ετήσιων εκπομπών σε εκατομμύρια τόνους ισοδύναμου CO ₂	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030
ενέργειας											
Βιομηχανία	186	182	177	172	165	157	149	140	132	125	118
Οικοδομικές κατασκευές	118	113	108	102	97	92	87	82	77	72	67
Μεταφορές	150	145	139	134	128	123	117	112	105	96	85
Γεωργία	70	68	67	66	65	63	62	61	59	57	56
Διαχείριση απορριμμάτων και διάφορα	9	9	8	8	7	7	6	6	5	5	4

Παράρτημα 3 (για την παράγραφο 4)

Ετήσιοι στόχοι μείωσης για τα έτη 2031 μέχρι 2040

(Τόπος ανεύρεσης: ΕΚΟΔΓ. Ι 2021, 3907)

	2031	2032	2033	2034	2035	2036	2037	2038	2039	2040
Ετήσιοι στόχοι μείωσης συγκριτικά με το 1990	67 %	70 %	72 %	74 %	77 %	79 %	81 %	83 %	86 %	88 %

4. ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Bundes-Klimaschutzgesetz (KSG)

Abschnitt 1-Allgemeine Vorschriften

§ 1 Zweck des Gesetzes

Zweck dieses Gesetzes ist es, zum Schutz vor den Auswirkungen des weltweiten Klimawandels die Erfüllung der nationalen Klimaschutzziele sowie die Einhaltung der europäischen Zielvorgaben zu gewährleisten. Die ökologischen, sozialen und ökonomischen Folgen werden berücksichtigt. Grundlage bildet die Verpflichtung nach dem Übereinkommen von Paris aufgrund der Klimarahmenkonvention der Vereinten Nationen, wonach der Anstieg der globalen Durchschnittstemperatur auf deutlich unter 2 Grad Celsius und möglichst auf 1,5 Grad Celsius gegenüber dem vorindustriellen Niveau zu begrenzen ist, um die Auswirkungen des weltweiten Klimawandels so gering wie möglich zu halten.

§ 2 Begriffsbestimmungen

Im Sinne dieses Gesetz ist oder sind:

1. Treibhausgase: Kohlendioxid (CO₂), Methan (CH₄), Distickstoffoxid (N₂O), Schwefelhexafluorid (SF₆), Stickstofftrifluorid (NF₃) sowie teilfluorierte Kohlenwasserstoffe (HFKW) und perfluorierte Kohlenwasserstoffe (PFKW) gemäß Anhang V Teil 2 der Europäischen Governance-Verordnung in der jeweils geltenden Fassung;

2. Treibhausgasemissionen: die anthropogene Freisetzung von Treibhausgasen in Tonnen Kohlendioxidäquivalent, wobei eine Tonne Kohlendioxidäquivalent eine Tonne Kohlendioxid oder die Menge eines anderen Treibhausgases ist, die in ihrem Potenzial zur Erwärmung der Atmosphäre einer Tonne Kohlendioxid entspricht; // das Potenzial richtet sich nach der Delegierten Verordnung (EU) Nr. 666/2014 der Kommission vom 12. März 2014 über die grundlegenden Anforderungen an ein Inventarsystem der Union und zur Berücksichtigung von Veränderungen der Treibhauspotenziale und der international vereinbarten Inventarleitlinien gemäß der Verordnung (EU) Nr. 525/2013 des Europäischen Parlaments und des Rates (ABl. L 179 vom 19.6.2014, S. 26) oder nach einer aufgrund von Artikel 26 Absatz 6 Buchstabe b der Europäischen Governance-Verordnung erlassenen Nachfolgeregelung;

3. Europäische Governance-Verordnung: die Verordnung (EU) 2018/1999 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 11. Dezember 2018 über das Governance-System für die Energieunion und für den Klimaschutz, zur Änderung der Verordnungen (EG) Nr. 663/2009 und (EG) Nr. 715/2009 des

Europäischen Parlaments und des Rates, der Richtlinien 94/22/EG, 98/70/EG, 2009/31/EG, 2009/73/EG, 2010/31/EU, 2012/27/EU und 2013/30/EU des Europäischen Parlaments und des Rates, der Richtlinien 2009/119/EG und (EU) 2015/652 des Rates und zur Aufhebung der Verordnung (EU) Nr. 525/2013 des Europäischen Parlaments und des Rates (ABl. L 328 vom 21.12.2018, S. 1), die durch den Beschluss (EU) 2019/504 (ABl. L 85 I vom 27.3.2019, S. 66) geändert worden ist;

4. Europäische Klimaschutzverordnung: die Verordnung (EU) 2018/842 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 30. Mai 2018 zur Festlegung verbindlicher nationaler Jahresziele für die Reduzierung der Treibhausgasemissionen im Zeitraum 2021 bis 2030 als Beitrag zu Klimaschutzmaßnahmen zwecks Erfüllung der Verpflichtungen aus dem Übereinkommen von Paris sowie zur Änderung der Verordnung (EU) Nr. 525/2013 (ABl. L 156 vom 19.6.2018, S. 26);

5. Europäische Klimaberichterstattungsverordnung: die Durchführungsverordnung (EU) Nr. 749/2014 der Kommission vom 30. Juni 2014 über die Struktur, das Format, die Verfahren der Vorlage und die Überprüfung der von den Mitgliedstaaten gemäß der Verordnung (EU) Nr. 525/2013 des Europäischen Parlaments und des Rates gemeldeten Informationen (ABl. L 203 vom 11.7.2014, S. 23);

6. Übereinkommen von Paris: das von den Vertragsstaaten der Klimarahmenkonvention der Vereinten Nationen unterzeichnete und mit Gesetz vom 28. September 2016 ratifizierte Übereinkommen von Paris vom 12. Dezember 2015 (BGBl. 2016 II S. 1082, 1083);

7. Klimaschutzplan: die deutsche Langfriststrategie nach dem Übereinkommen von Paris und nach Artikel 15 der Europäischen Governance-Verordnung;

8. Landnutzung, Landnutzungsänderung und Forstwirtschaft: der in Anlage 1 Nummer 7 definierte Sektor Landnutzung, Landnutzungsänderung und Forstwirtschaft; für diesen Sektor sind § 3 Absatz 1 und die §§ 4, 7 und 8 nicht anzuwenden.

9. Netto-Treibhausgasneutralität: das Gleichgewicht zwischen den anthropogenen Emissionen von Treibhausgasen aus Quellen und dem Abbau solcher Gase durch Senken.

Abschnitt 2- Klimaschutzziele und Jahresemissionsmengen

§ 3 Nationale Klimaschutzziele

(1) Die Treibhausgasemissionen werden im Vergleich zum Jahr 1990 schrittweise wie folgt gemindert:

1. bis zum Jahr 2030 um mindestens 65 Prozent,
2. bis zum Jahr 2040 um mindestens 88 Prozent.

(2) Bis zum Jahr 2045 werden die Treibhausgasemissionen so weit gemindert, dass Netto-Treibhausgasneutralität erreicht wird. Nach dem Jahr 2050 sollen negative Treibhausgasemissionen erreicht werden.

(3) Die Möglichkeit, die nationalen Klimaschutzziele teilweise im Rahmen von staatenübergreifenden Mechanismen zur Minderung von Treibhausgasemissionen zu erreichen, bleibt unberührt.

(4) Sollten zur Erfüllung europäischer oder internationaler Klimaschutzziele höhere nationale Klimaschutzziele erforderlich werden, so leitet die Bundesregierung die zur Erhöhung der Zielwerte nach Absatz 1 notwendigen Schritte ein. Klimaschutzziele können erhöht, aber nicht abgesenkt werden.

§ 3a Beitrag des Sektors Landnutzung, Landnutzungsänderung und Forstwirtschaft

(1) Der Beitrag des Sektors Landnutzung, Landnutzungsänderung und Forstwirtschaft zum Klimaschutz soll gestärkt werden. Der Mittelwert der jährlichen Emissionsbilanzen des jeweiligen Zieljahres und der drei vorhergehenden Kalenderjahre des Sektors Landnutzung, Landnutzungsänderung und Forstwirtschaft soll wie folgt verbessert werden:

1. auf mindestens minus 25 Millionen Tonnen Kohlendioxidäquivalent bis zum Jahr 2030,
2. auf mindestens minus 35 Millionen Tonnen Kohlendioxidäquivalent bis zum Jahr 2040,
3. auf mindestens minus 40 Millionen Tonnen Kohlendioxidäquivalent bis zum Jahr 2045.

Grundlage für die Emissionsbilanzen sind die Daten nach § 5 Absatz 2 Nummer 3.

(2) Für die Einhaltung der Ziele nach Absatz 1 ist das aufgrund seines Geschäftsbereichs für den Sektor Landnutzung, Landnutzungsänderung und Forstwirtschaft überwiegend zuständige Bundesministerium verantwortlich. Es hat die Aufgabe, die für die Einhaltung der Ziele nach Absatz 1 erforderlichen nationalen Maßnahmen vorzulegen und umzusetzen. § 4 Absatz 4 Satz 3 und 4 gilt entsprechend.

(3) Die Bundesregierung wird ermächtigt, durch Rechtsverordnung, die nicht der Zustimmung des Bundesrates bedarf,

1. die Anrechnung und Verbuchung gemäß unionsrechtlicher Vorgaben zu regeln,
2. den Umgang mit und die Anrechenbarkeit von natürlichen Störungen zu regeln,
3. nähere Bestimmungen zu den Methoden und Grundlagen für die umfassende Berichterstattung über Treibhausgasemissionen und den Abbau von Kohlendioxid im Sektor Landnutzung, Landnutzungsänderung und Forstwirtschaft, insbesondere zur Erstellung der jährlichen Emissionsbilanzen nach Absatz 1, zu erlassen, und
4. nähere Bestimmungen zur Erhebung, Nutzung und Auswertung von Daten der Fernerkundung, insbesondere mittels satellitengestützter Systeme, für die Treibhausgas-Berichterstattung für den Sektor Landnutzung, Landnutzungsänderung und Forstwirtschaft zu erlassen.

§ 4 Zulässige Jahresemissionsmengen und jährliche Minderungsziele, Verordnungsermächtigung

(1) Zur Erreichung der nationalen Klimaschutzziele nach § 3 Absatz 1 werden jährliche Minderungsziele durch die Vorgabe von Jahresemissionsmengen für die folgenden Sektoren festgelegt:

1. Energiewirtschaft,
2. Industrie,
3. Verkehr,
4. Gebäude,
5. Landwirtschaft,
6. Abfallwirtschaft und Sonstiges.

Die Emissionsquellen der einzelnen Sektoren und deren Abgrenzung ergeben sich aus Anlage 1. Die Jahresemissionsmengen für den Zeitraum bis zum Jahr 2030 richten sich nach Anlage 2. Im Sektor Energiewirtschaft sinken die Treibhausgasemissionen zwischen den angegebenen Jahresemissionsmengen möglichst stetig. Die Bundesregierung wird die in Anlage 2 festgelegten zulässigen Jahresemissionsmengen im Lichte möglicher Änderungen der Europäischen Klimaschutzverordnung und der Europäischen Emissionshandelsrichtlinie zur Umsetzung des erhöhten Klimaziels der Europäischen Union für das Jahr 2030 überprüfen und spätestens sechs Monate nach deren Inkrafttreten einen Gesetzgebungsvorschlag zur Anpassung der zulässigen Jahresemissionsmengen in Anlage 2 vorlegen, soweit dies erforderlich

erscheint. Die jährlichen Minderungsziele für die Jahre 2031 bis 2040 richten sich nach Anlage 3. Spätestens im Jahr 2032 legt die Bundesregierung einen Gesetzgebungsvorschlag zur Festlegung der jährlichen Minderungsziele für die Jahre 2041 bis 2045 vor. Die Aufteilung der jährlichen Minderungsziele in zulässige Jahresemissionsmengen für die einzelnen Sektoren für die Jahre 2031 bis 2045 erfolgt durch Rechtsverordnung gemäß Absatz 6. Die Jahresemissionsmengen und jährlichen Minderungsziele sind verbindlich, soweit dieses Gesetz auf sie Bezug nimmt. Subjektive Rechte und klagbare Rechtspositionen werden durch dieses Gesetz oder aufgrund dieses Gesetzes nicht begründet.

(2) Die Bundesregierung wird ermächtigt, durch Rechtsverordnung, die nicht der Zustimmung des Bundesrates bedarf, die Zuordnung von Emissionsquellen zu den Sektoren in Anlage 1 zu ändern, sofern dies zur Sicherstellung der einheitlichen internationalen Berichterstattung über Treibhausgasemissionen erforderlich ist und unionsrechtliche Vorgaben nicht entgegenstehen.

(3) Über- oder unterschreiten die Treibhausgasemissionen ab dem Jahr 2021 in einem Sektor die jeweils zulässige Jahresemissionsmenge, so wird die Differenzmenge auf die verbleibenden Jahresemissionsmengen des Sektors bis zum nächsten in § 3 Absatz 1 genannten Zieljahr gleichmäßig angerechnet. Die Vorgaben der Europäischen Klimaschutzverordnung bleiben unberührt.

(4) Für die Einhaltung der Jahresemissionsmengen ist das aufgrund seines Geschäftsbereichs für einen Sektor überwiegend zuständige Bundesministerium verantwortlich. Es hat die Aufgabe, die für die Einhaltung erforderlichen nationalen Maßnahmen zu veranlassen, insbesondere die Maßnahmen nach den §§ 8 und 9 vorzulegen und umzusetzen. Die Zuständigkeitsverteilung innerhalb der Bundesregierung bleibt unberührt. Die Bundesregierung kann bei Überschneidungen zwischen den Zuständigkeiten einzelner Bundesministerien nach Satz 1, insbesondere in Ansehung der Klimaschutzprogramme nach § 9, die Verantwortlichkeit nach Satz 1 zuweisen.

(5) Die Bundesregierung wird ermächtigt, durch Rechtsverordnung ohne Zustimmung des Bundesrates die Jahresemissionsmengen der Sektoren in Anlage 2 mit Wirkung zum Beginn des jeweils nächsten Kalenderjahres zu ändern. Diese Veränderungen müssen im Einklang mit der Erreichung der Klimaschutzziele dieses Gesetzes und mit den unionsrechtlichen Anforderungen stehen. Die Rechtsverordnung bedarf der Zustimmung des Deutschen Bundestages. Hat sich der Deutsche Bundestag nach Ablauf von drei Sitzungswochen seit Eingang der Rechtsverordnung nicht mit ihr befasst, gilt seine Zustimmung zu der unveränderten Rechtsverordnung als erteilt.

(6) Durch Rechtsverordnung legt die Bundesregierung die jährlich in grundsätzlich gleichmäßigen Schritten absinkenden zulässigen Jahresemissionsmengen der einzelnen Sektoren im Jahr 2024 für die Jahre 2031 bis 2040 und im Jahr 2034 für die Jahre 2041 bis 2045 fest. Diese Jahresemissionsmengen müssen im Einklang stehen mit der Erreichung der nationalen Klimaschutzziele dieses Gesetzes, mit den jährlichen Minderungszielen gemäß Absatz 1 Satz 6 und 7 und den unionsrechtlichen Anforderungen. Dabei ist sicherzustellen, dass in jedem Sektor deutliche Reduzierungen der Treibhausgase erreicht werden. Die zulässigen Jahresemissionsmengen gelten, soweit nicht auf der Grundlage des § 4 Absatz 7 eine abweichende Regelung getroffen wird. Rechtsverordnungen nach Satz 1 bedürfen der Zustimmung des Deutschen Bundestages. Hat sich der Deutsche Bundestag nach Ablauf von sechs Sitzungswochen seit Eingang der Rechtsverordnung nicht mit ihr befasst, gilt seine Zustimmung zu der unveränderten Rechtsverordnung als erteilt.

(7) Die Bundesregierung wird dem Deutschen Bundestag im Jahr 2028 einen Bericht zum Stand und zur weiteren Entwicklung der CO₂-Bepreisung innerhalb der Europäischen Union sowie zu technischen Entwicklungen vorlegen. In dem Bericht wird die Bundesregierung auch untersuchen, ob in der Zeit ab dem Jahr 2031 im Lichte dieser Entwicklungen auf die Zuweisung von zulässigen Jahresemissionsmengen für einzelne Sektoren verzichtet werden kann. In diesem Fall legt die Bundesregierung einen entsprechenden Gesetzgebungsvorschlag vor.

§ 5 Emissionsdaten, Verordnungsermächtigung

(1) Das Umweltbundesamt erstellt die Daten der Treibhausgasemissionen in den Sektoren nach Anlage 1 (Emissionsdaten) für das zurückliegende Kalenderjahr (Berichtsjahr), beginnend mit dem Berichtsjahr 2020 auf der Grundlage der methodischen Vorgaben der Europäischen Klimaberichterstattungsverordnung oder auf der Grundlage einer nach Artikel 26 der Europäischen Governance-Verordnung erlassenen Nachfolgeregelung. Das Umweltbundesamt veröffentlicht und übersendet bis zum 15. März eines jeden Jahres die Emissionsdaten des Berichtsjahres an den Expertenrat für Klimafragen nach § 10.

(2) Ab dem Berichtsjahr 2021 wird zusätzlich zu den Emissionsdaten Folgendes dargestellt:

1. für das jeweilige Berichtsjahr die Angabe für jeden Sektor, ob die Emissionsdaten die Jahresemissionsmengen nach Anlage 2 über- oder unterschreiten,
2. die Jahresemissionsmengen der einzelnen Sektoren für die auf das Berichtsjahr folgenden Jahre gemäß § 4 Absatz 3,

3. für den Sektor Landnutzung, Landnutzungsänderung und Forstwirtschaft auch Quellen und Senken von Treibhausgasen,

4. ein Anhang, in dem die an die Europäische Kommission übermittelten Emissionsdaten der Vorjahre ab dem Berichtsjahr 2020 beigefügt sind und in dem diejenigen Emissionsanteile der Sektoren separat ausgewiesen werden, die der Europäischen Klimaschutzverordnung unterliegen.

(3) Das Umweltbundesamt darf die zur Erfüllung der Aufgaben nach den Absätzen 1 und 2 erforderlichen Daten erheben. Die Erhebung der Daten von natürlichen und juristischen Personen des privaten und öffentlichen Rechts sowie von Personenvereinigungen ist ausgeschlossen, soweit diese Daten bereits auf der Grundlage sonstiger Rechtsvorschriften gegenüber Behörden des Bundes oder der Länder mitgeteilt wurden oder werden. Dem Umweltbundesamt wird jedoch insoweit Zugang zu diesen Daten eingeräumt, als die Erhebung der Daten zur Erfüllung der Aufgaben gemäß Absatz 1 erforderlich ist. Dies gilt auch, wenn die Daten für andere Zwecke erhoben wurden.

(4) Die Bundesregierung kann durch Rechtsverordnung, die nicht der Zustimmung des Bundesrates bedarf,

1. die Verantwortlichkeit für die Ermittlung und die Mitteilung der Daten festlegen,

2. bestimmen, welche Daten ermittelt und mitgeteilt werden müssen,

3. Anforderungen an die Ermittlung und die Mitteilung der Daten festlegen sowie

4. das Verfahren für die Ermittlung und die Mitteilung der Daten regeln.

§ 6 Bußgeldvorschriften

(1) Ordnungswidrig handelt, wer vorsätzlich oder fahrlässig einer Rechtsverordnung nach § 5 Absatz 4 oder einer vollziehbaren Anordnung aufgrund einer solchen Rechtsverordnung zuwiderhandelt, soweit die Rechtsverordnung für einen bestimmten Tatbestand auf diese Bußgeldvorschrift verweist.

(2) Die Ordnungswidrigkeit kann mit einer Geldbuße bis zu fünfzigtausend Euro geahndet werden.

§ 7 Durchführungsvorschriften zur Europäischen Klimaschutzverordnung

(1) Der Ankauf von Emissionszuweisungen zur Erfüllung der Pflichten nach der Europäischen Klimaschutzverordnung wird zentral durch das für die Durchführung der Europäischen Klimaschutzverordnung zuständige

Bundesministerium nach Maßgabe der im Bundeshaushalt zur Verfügung stehenden Mittel durchgeführt. Beim Ankauf von Emissionszuweisungen hat das Bundesministerium nach Satz 1 darauf zu achten, dass der Verkäuferstaat zusichert, die erzielten Einnahmen für die Bekämpfung des Klimawandels zu verwenden.

(2) Die Bundesregierung legt dem Deutschen Bundestag und dem Bundesrat zusammen mit dem Entwurf des Bundeshaushaltsplans eine zahlenmäßige Übersicht vor, die insbesondere Folgendes enthält:

1. eine Übersicht über die Einhaltung und die Über- oder Unterschreitungen der Jahresemissionsmengen der Sektoren nach Anlage 2 im jeweils zurückliegenden Kalenderjahr und seit dem Jahr 2021,
2. eine Übersicht über die nach der Europäischen Klimaschutzverordnung zur Verfügung stehenden Emissionszuweisungen im Haushaltsjahr und
3. die Anzahl der im zurückliegenden Kalenderjahr erworbenen Emissionszuweisungen und die Anzahl der seit dem Jahr 2021 insgesamt erworbenen Emissionszuweisungen.

Darüber hinaus ist eine Übersicht der aufgewendeten Haushaltsmittel für den Erwerb beizufügen.

§ 8 Sofortprogramm bei Überschreitung der Jahresemissionsmengen

(1) Weisen die Emissionsdaten nach § 5 Absatz 1 und 2 eine Überschreitung der zulässigen Jahresemissionsmenge für einen Sektor in einem Berichtsjahr aus, so legt das nach § 4 Absatz 4 zuständige Bundesministerium der Bundesregierung innerhalb von drei Monaten nach der Vorlage der Bewertung der Emissionsdaten durch den Expertenrat für Klimafragen nach § 11 Absatz 1 ein Sofortprogramm für den jeweiligen Sektor vor, das die Einhaltung der Jahresemissionsmengen des Sektors für die folgenden Jahre sicherstellt.

(2) Die Bundesregierung berät über die zu ergreifenden Maßnahmen im betroffenen Sektor oder in anderen Sektoren oder über sektorübergreifende Maßnahmen und beschließt diese schnellstmöglich. Dabei kann sie die bestehenden Spielräume der Europäischen Klimaschutzverordnung berücksichtigen und die Jahresemissionsmengen der Sektoren gemäß § 4 Absatz 5 ändern. Vor Erstellung der Beschlussvorlage über die Maßnahmen sind dem Expertenrat für Klimafragen die den Maßnahmen zugrunde gelegten Annahmen zur Treibhausgasreduktion zur Prüfung zu übermitteln. Das Prüfungsergebnis wird der Beschlussvorlage beigelegt.

(3) Die Bundesregierung unterrichtet den Deutschen Bundestag über die beschlossenen Maßnahmen.

(4) Für den Sektor Energiewirtschaft sind die Absätze 1 bis 3 beginnend mit dem Berichtsjahr 2023 im Turnus von drei Jahren entsprechend anzuwenden.

Abschnitt 3

Klimaschutzplanung

§ 9 Klimaschutzprogramme

(1) Die Bundesregierung beschließt mindestens nach jeder Fortschreibung des Klimaschutzplans ein Klimaschutzprogramm; darüber hinaus wird bei Zielverfehlungen eine Aktualisierung des bestehenden Klimaschutzprogramms um Maßnahmen nach § 8 Absatz 2 vorgenommen. In jedem Klimaschutzprogramm legt die Bundesregierung unter Berücksichtigung des jeweils aktuellen Klimaschutz-Projektionsberichts nach § 10 Absatz 2 fest, welche Maßnahmen sie zur Erreichung der nationalen Klimaschutzziele in den einzelnen Sektoren ergreifen wird. Maßgeblich für die Maßnahmen nach Satz 2 ist die Einhaltung der nach § 4 festgelegten zulässigen Jahresemissionsmengen. Zudem legt die Bundesregierung fest, welche Maßnahmen sie zur Erreichung der Ziele nach § 3a ergreifen wird.

(2) Das Klimaschutzprogramm wird spätestens im Kalenderjahr nach der Fortschreibung des Klimaschutzplans beschlossen. Die nach § 4 Absatz 4 für die Sektoren zuständigen Bundesministerien schlagen innerhalb von sechs Monaten nach Fortschreibung des Klimaschutzplans Maßnahmen vor, die geeignet sind, die in den jeweiligen Sektoren erforderlichen zusätzlichen Treibhausgasminderungen zu erzielen. Die Maßnahmenvorschläge enthalten neben wissenschaftlichen Abschätzungen zu den voraussichtlichen Treibhausgasminderungswirkungen auch wissenschaftliche Abschätzungen zu möglichen ökonomischen, sozialen und weiteren ökologischen Folgen. Diese Abschätzungen schließen soweit möglich auch Auswirkungen auf die Beschäftigungsentwicklung, die Wirtschaftsstruktur, die Gleichwertigkeit der Lebensverhältnisse auch im ländlichen Raum sowie die Effizienz des Einsatzes von natürlichen Ressourcen ein. Das Bundesministerium für Umwelt, Naturschutz und nukleare Sicherheit ermittelt in Abstimmung mit dem Bundesministerium für Wirtschaft und Energie die voraussichtliche Treibhausgasgesamtminderungswirkung der vorgeschlagenen Maßnahmen.

(3) Für jedes Klimaschutzprogramm bezieht die Bundesregierung in einem öffentlichen Konsultationsverfahren Länder, Kommunen, Wirtschaftsverbände und zivilgesellschaftliche Verbände sowie die Wissenschaftsplattform Klimaschutz und wissenschaftliche Begleitgremien der Bundesregierung ein.

§ 10 Berichterstattung

(1) Die Bundesregierung erstellt jährlich einen Klimaschutzbericht, der die Entwicklung der Treibhausgasemissionen in den verschiedenen Sektoren, den Stand der Umsetzung der Klimaschutzprogramme nach § 9 und der Sofortprogramme nach § 8 sowie eine Prognose der zu erwartenden Treibhausgasminderungswirkungen enthält. Erstmals im Jahr 2024 und dann alle zwei Jahre enthält der Klimaschutzbericht eine Darstellung zum Stand und zur weiteren Entwicklung der CO₂-Bepreisung innerhalb der Europäischen Union sowie zu technischen und internationalen Entwicklungen und zu ihrer Kompatibilität mit der nationalen CO₂-Bepreisung sowie den nationalen Klimaschutzziele einschließlich der Wirkung auf die Sektoren nach § 4 Absatz 1. Die Bundesregierung leitet den Klimaschutzbericht für das jeweilige Vorjahr bis zum 30. Juni dem Deutschen Bundestag zu.

(2) Die Bundesregierung erstellt ab dem Jahr 2021 alle zwei Jahre einen Klimaschutz-Projektionsbericht nach den Vorgaben des Artikels 18 der Europäischen Governance-Verordnung, der die Projektionen von Treibhausgasemissionen, einschließlich der Quellen und Senken des Sektors Landnutzung, Landnutzungsänderung und Forstwirtschaft, und die nationalen Politiken und Maßnahmen zu deren Minderung enthält. Die Bundesregierung leitet den Klimaschutz-Projektionsbericht bis zum 31. März des jeweiligen Jahres dem Deutschen Bundestag zu.

(3) Der Klimaschutz-Projektionsbericht ist maßgeblich für die integrierten nationalen Fortschrittsberichte gemäß Artikel 17 der Europäischen Governance-Verordnung, die das Bundesministerium für Wirtschaft und Energie im Einvernehmen mit dem Bundesministerium für Umwelt, Naturschutz und nukleare Sicherheit erstellt.

Abschnitt 4

Expertenrat für Klimafragen

§ 11 Unabhängiger Expertenrat für Klimafragen, Verordnungsermächtigung

(1) Es wird ein Expertenrat für Klimafragen aus fünf sachverständigen Personen verschiedener Disziplinen eingerichtet. Die Bundesregierung benennt für die Dauer von fünf Jahren die Mitglieder, davon jeweils mindestens ein Mitglied mit hervorragenden wissenschaftlichen Kenntnissen und Erfahrungen aus einem der Bereiche Klimawissenschaften, Wirtschaftswissenschaften, Umweltwissenschaften sowie soziale Fragen. Der Expertenrat soll als Ganzes auch übergreifende Expertise zu den Sektoren nach § 4 Absatz 1 abbilden. Die gleichberechtigte Vertretung von Frauen und Männern ist sicherzustellen. Eine einmalige Wiederernennung ist möglich.

(2) Der Expertenrat für Klimafragen wählt aus seiner Mitte in geheimer Wahl eine vorsitzende Person und eine Stellvertretung für die vorsitzende Person. Der Expertenrat für Klimafragen gibt sich eine Geschäftsordnung.

(3) Der Expertenrat für Klimafragen ist nur an den durch dieses Gesetz begründeten Auftrag gebunden und in seiner Tätigkeit unabhängig. Der Bund trägt die Kosten des Expertenrats für Klimafragen nach Maßgabe des Bundeshaushaltes.

(4) Der Expertenrat für Klimafragen wird bei der Durchführung seiner Arbeit von einer Geschäftsstelle unterstützt. Diese wird durch die Bundesregierung eingesetzt und untersteht fachlich dem Expertenrat für Klimafragen.

(5) Die Bundesregierung wird ermächtigt, durch Rechtsverordnung ohne Zustimmung des Bundesrates Regelungen zum Sitz, zur Geschäftsstelle, zur pauschalen Entschädigung der Mitglieder, zur Reisekostenerstattung, zur Verschwiegenheit sowie zu sonstigen organisatorischen Angelegenheiten zu bestimmen.

§ 12 Aufgaben des Expertenrats für Klimafragen

(1) Der Expertenrat für Klimafragen prüft die Emissionsdaten nach § 5 Absatz 1 und 2 und legt der Bundesregierung und dem Deutschen Bundestag innerhalb von einem Monat nach Übersendung durch das Umweltbundesamt eine Bewertung der veröffentlichten Daten vor.

(2) Vor der Erstellung der Beschlussvorlage für die Bundesregierung über die Maßnahmen nach § 8 Absatz 2 prüft der Expertenrat für Klimafragen die den Maßnahmen zugrunde gelegten Annahmen zur Treibhausgasreduktion.

(3) Die Bundesregierung holt zu folgenden Maßnahmen eine Stellungnahme des Expertenrats für Klimafragen im Hinblick auf die diesen zugrunde liegenden Annahmen zur Treibhausgasreduktion ein, bevor sie diese veranlasst:

1. Änderungen oder Festlegungen der Jahresemissionsmengen nach diesem Gesetz;

2. Fortschreibung des Klimaschutzplans;

3. Beschluss von Klimaschutzprogrammen nach § 9.

(4) Der Expertenrat für Klimafragen legt erstmals im Jahr 2022 und dann alle zwei Jahre dem Deutschen Bundestag und der Bundesregierung ein Gutachten zu bisherigen Entwicklungen der Treibhausgasemissionen, Trends bezüglich der Jahresemissionsmengen und Wirksamkeit von Maßnahmen mit Blick auf die Zielerreichung nach diesem Gesetz vor. Darüber hinaus können der Deutsche Bundestag oder die Bundesregierung durch Beschluss den

Expertenrat für Klimafragen mit der Erstellung von Sondergutachten beauftragen.

(5) Alle öffentlichen Stellen des Bundes im Sinne des § 2 Absatz 1 des Bundesdatenschutzgesetzes gewähren dem Expertenrat für Klimafragen Einsicht in die zur Wahrnehmung seiner Aufgaben benötigten Daten und stellen diese zur Verfügung. Die Bundesregierung stellt sicher, dass der Schutz von Betriebs- und Geschäftsgeheimnissen Dritter sowie personenbezogener Daten gewährleistet ist. Der Expertenrat für Klimafragen kann zu klimaschutzbezogenen Themen Behörden, sowie Sachverständige, insbesondere Vertreter und Vertreterinnen von Organisationen der Wirtschaft und der Umweltverbände, anhören und befragen.

Abschnitt 5

Vorbildfunktion der öffentlichen Hand

§ 13 Berücksichtigungsgebot

(1) Die Träger öffentlicher Aufgaben haben bei ihren Planungen und Entscheidungen den Zweck dieses Gesetzes und die zu seiner Erfüllung festgelegten Ziele zu berücksichtigen. Die Kompetenzen der Länder, Gemeinden und Gemeindeverbände, das Berücksichtigungsgebot innerhalb ihrer jeweiligen Verantwortungsbereiche auszugestalten, bleiben unberührt. Bei der Planung, Auswahl und Durchführung von Investitionen und bei der Beschaffung auf Bundesebene ist für die Vermeidung oder Verursachung von Treibhausgasemissionen ein CO₂-Preis, mindestens der nach § 10 Absatz 2 Brennstoff-Emissionshandelsgesetz gültige Mindestpreis oder Festpreis zugrunde zu legen.

(2) Der Bund prüft bei der Planung, Auswahl und Durchführung von Investitionen und bei der Beschaffung, wie damit jeweils zum Erreichen der nationalen Klimaschutzziele nach § 3 beigetragen werden kann. Kommen mehrere Realisierungsmöglichkeiten in Frage, dann ist in Abwägung mit anderen relevanten Kriterien mit Bezug zum Ziel der jeweiligen Maßnahme solchen der Vorzug zu geben, mit denen das Ziel der Minderung von Treibhausgasemissionen über den gesamten Lebenszyklus der Maßnahme zu den geringsten Kosten erreicht werden kann. Mehraufwendungen sollen nicht außer Verhältnis zu ihrem Beitrag zur Treibhausgasminderung stehen. Soweit vergaberechtliche Bestimmungen anzuwenden sind, sind diese zu beachten.

(3) Bei der Anwendung von Wirtschaftlichkeitskriterien sind bei vergleichenden Betrachtungen die dem Bund entstehenden Kosten und Einsparungen über den jeweiligen gesamten Lebenszyklus der Investition oder Beschaffung zugrunde zu legen.

§ 14 Bund-Länder-Zusammenarbeit

(1) Unbeschadet der Vereinbarkeit mit Bundesrecht können die Länder eigene Klimaschutzgesetze erlassen. Die bestehenden Klimaschutzgesetze der Länder gelten unbeschadet der Vereinbarkeit mit Bundesrecht fort.

(2) Der Bund und die Länder arbeiten in geeigneter Form zusammen, um die Ziele dieses Gesetzes zu erreichen.

§ 15 Klimaneutrale Bundesverwaltung

(1) Der Bund setzt sich zum Ziel, die Bundesverwaltung bis zum Jahr 2030 klimaneutral zu organisieren. Zur Verwirklichung dieses Zieles verabschiedet die Bundesregierung spätestens im Jahr 2023 und im Folgenden alle fünf Jahre Maßnahmen, die von den Behörden des Bundes und von sonstigen Bundeseinrichtungen ohne eigene Rechtspersönlichkeit, wenn sie der unmittelbaren Organisationsgewalt des Bundes unterliegen, einzuhalten sind. Sind zur Verwirklichung des in Satz 1 genannten Zieles gesetzliche Regelungen erforderlich, legt die Bundesregierung dem Deutschen Bundestag innerhalb von sechs Monaten nach dem Beschluss der Maßnahmen einen Entwurf vor.

(2) Die Klimaneutralität der Bundesverwaltung soll insbesondere durch die Einsparung von Energie, durch die effiziente Bereitstellung, Umwandlung, Nutzung und Speicherung von Energie sowie durch die effiziente Nutzung erneuerbarer Energien und die Wahl möglichst klimaschonender Verkehrsmittel erreicht werden. Dabei ist auf die effiziente Nutzung natürlicher Ressourcen zu achten. Bei Verwaltungshandeln des Bundes im Ausland, wie etwa der Errichtung oder Sanierung von Gebäuden des Bundes, sind lokale Vorschriften und technische Standards sowie Marktverhältnisse zu berücksichtigen.

(3) Der Bund wirkt in den unter seiner Aufsicht stehenden Körperschaften, Anstalten und Stiftungen, in seinen Sondervermögen sowie in den sich ausschließlich oder zum Teil in seinem Eigentum befindenden juristischen Personen des Privatrechts darauf hin, dass auch diese ihre Verwaltungstätigkeit klimaneutral organisieren.

(4) Die Bundesregierung führt mit den Ländern einen Erfahrungsaustausch durch, um die Länder bei der Prüfung und im Falle der Erstellung von Regelungen, die mit den Regelungen nach den Absätzen 1 bis 3 vergleichbar sind, für ihren Verantwortungsbereich zu unterstützen.

Anlage 1 (zu den §§ 4 und 5) Sektoren

(Fundstelle: BGBl. I 2019, 2519)

Die Abgrenzung der Sektoren erfolgt entsprechend der Quellkategorien des gemeinsamen Berichtsformats (Common Reporting Format – CRF) nach der Europäischen Klimaberichterstattungsverordnung oder entsprechend einer auf der Grundlage von Artikel 26 Absatz 7 der Europäischen Governance-Verordnung erlassenen Nachfolgeregelung.

Sektoren	Beschreibung der Quellkategorien des gemeinsamen Berichtsformats (Common Reporting Formats – CRF)	Quellkategorie CRF
1. Energiewirtschaft	Verbrennung von Brennstoffen in der Energiewirtschaft; Pipelinetransport (übriger Transport); Flüchtige Emissionen aus Brennstoffen	1.A.1 1.A.3.e 1.B
2. Industrie	Verbrennung von Brennstoffen im verarbeitenden Gewerbe und in der Bauwirtschaft; Industrieprozesse und Produktverwendung; CO ₂ -Transport und -Lagerung	1.A.2 2 1.C
3. Gebäude	Verbrennung von Brennstoffen in: Handel und Behörden; Haushalten. Sonstige Tätigkeiten im Zusammenhang mit der Verbrennung von Brennstoffen (insbesondere in militärischen Einrichtungen)	1.A.4.a 1.A.4.b 1.A.5
4. Verkehr	Transport (ziviler inländischer Luftverkehr; Straßenverkehr; Schienenverkehr; inländischer Schiffsverkehr) ohne Pipelinetransport	1.A.3.a; 1.A.3.b; 1.A.3.c; 1.A.3.d
5. Landwirtschaft	Landwirtschaft; Verbrennung von Brennstoffen	3 1.A.4.c

Sektoren	Beschreibung der Quellkategorien des gemeinsamen Berichtsformats (Common Reporting Formats – CRF)	Quellkategorie CRF
	in Land- und Forstwirtschaft und in der Fischerei	
6. Abfallwirtschaft und Sonstiges	Abfall und Abwasser; Sonstige	5 6
7. Landnutzung, Landnutzungsänderung und Forstwirtschaft	Wald, Acker, Grünland, Feuchtgebiete, Siedlungen; Holzprodukte; Änderungen zwischen Landnutzungskategorien	4

Anlage 2 (zu § 4)

Zulässige Jahresemissionsmengen für die Jahre 2020 bis 2030

(Fundstelle: BGBl. I 2021, 3907)

Jahresemissionsmenge in Millionen Tonnen CO ₂ -Äquivalent	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030
Energiewirtschaft	280		257								108
Industrie	186	182	177	172	165	157	149	140	132	125	118
Gebäude	118	113	108	102	97	92	87	82	77	72	67
Verkehr	150	145	139	134	128	123	117	112	105	96	85
Landwirtschaft	70	68	67	66	65	63	62	61	59	57	56
Abfallwirtschaft und Sonstiges	9	9	8	8	7	7	6	6	5	5	4

Anlage 3 (zu § 4)

Jährliche Minderungsziele für die Jahre 2031 bis 2040

(Fundstelle: BGBl. I 2021, 3907)

	2031	2032	2033	2034	2035	2036	2037	2038	2039	2040
Jährliche Minderungsziele gegenüber 1990	67 %	70 %	72 %	74 %	77 %	79 %	81 %	83 %	86 %	88 %

5. ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ

Ι. ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ

Όπως γίνεται γνωστό ήδη από τον τίτλο της εργασίας, βάση του μεταφραστικού σχολιασμού συνιστά η *Θεωρία του Σκοπού*. Κρίνεται σκόπιμο, να γίνει μια συνοπτική παρουσίασή της, ώστε να γίνει αντιληπτό πώς βρίσκεται εφαρμογή στην παρούσα μετάφραση. Αρχικά περιγράφηκε από τους γλωσσολόγους Hans Vermeer και Katharina Reiss. Ο Vermeer την ονομάζει και θεωρία στοχευμένης δράσης. Στο πλαίσιο αυτής της θεωρίας, ένας από τους πιο καθοριστικούς παράγοντες για τον στόχο μιας μετάφρασης είναι ο παραλήπτης, δηλαδή ο δέκτης για τον οποίο προορίζεται το κείμενο-στόχος ή το επιδιωκόμενο κοινό του κειμένου-στόχου, με το διαφορετικό για τον εκάστοτε πολιτισμό- γνωστικό του υπόβαθρο, τις προσδοκίες του και τις επικοινωνιακές του ανάγκες. (Nord, 2014, 41).

Στο έργο *Η μετάφραση ως στοχευμένη δραστηριότητα* αναλύονται εκτενώς οι βασικές πτυχές της Θεωρίας του Σκοπού, οι οποίες θα παρουσιαστούν στην παρούσα εργασία, καθώς αποτελούν σημεία-κλειδιά για τον σχολιασμό. Σύμφωνα με τη θεωρία του Σκοπού, η βασική αρχή που διέπει κάθε μεταφραστική πράξη είναι ο στόχος της συνολικής μεταφραστικής πράξης. Διακρίνονται τρεις τύποι στόχου: ο γενικός στόχος του μεταφραστή κατά τη μεταφραστική διαδικασία, ο επικοινωνιακός στόχος του μεταφράσματος στην περίσταση-στόχο, και ο στόχος της εν λόγω μεταφραστικής στρατηγικής ή μεθόδου. Εντούτοις, ο Vermeer χρησιμοποιεί πέραν του τεχνικού όρου Σκοπός και άλλες συγγενικές παρόμοιες λέξεις, όπως σκοπός, στόχος, πρόθεση και λειτουργία. Αυτές ορίζονται ως εξής: α) Ο **σκοπός** ορίζεται ως το τελικό αποτέλεσμα που επιθυμεί να επιφέρει το δρων υποκείμενο μέσω μιας δράσης· β) Ο **στόχος** ορίζεται ως ένα προσωρινό στάδιο στη διαδικασία της επίτευξης ενός σκοπού· γ) Η **λειτουργία** αναφέρεται στην πραγματική ή υποτιθέμενη σημασία ενός κειμένου από την σκοπιά του δέκτη· δ) Η **πρόθεση** θεωρείται ένα προσανατολισμένο στον σκοπό σχέδιο δράσης, από την σκοπιά όχι μόνο του πομπού αλλά και του δέκτη. Σημαντική θεωρείται επίσης, η ενδοκειμενική και διακειμενική συνεκτικότητα. Δηλαδή, το κείμενο-στόχος να γίνεται μεν απολύτως κατανοητό από το δέκτη, να μεταφέρει δε το ακριβές μήνυμα του κειμένου-πηγή, χωρίς προσθήκες ή αφαιρέσεις. Στη συνέχεια εκφράζεται η ιδέα της πολιτισμικής ιδιαιτερότητας. Κάθε λαός έχει τα δικά του ιδιαίτερα πολιτισμικά χαρακτηριστικά (γλώσσα, θρησκεία, συνήθειες, ήθη και έθιμα, κανόνες συμπεριφοράς). Καθήκον του μεταφραστή είναι να γεφυρώσει τα διαφορετικά χαρακτηριστικά και να ελιχθεί χρησιμοποιώντας τις κατάλληλες γλωσσικές συμφράσεις ώστε να μεταφέρει ένα μήνυμα από τη γλώσσα Α στη γλώσσα Β. Εξάλλου, η διαφορετική γλώσσα κάθε λαού σημαίνει τη διαφορετική θέαση της ίδιας πραγματικότητας. Επιπλέον, γίνεται αναφορά στις έννοιες της επάρκειας και ισοδυναμίας. Στο πλαίσιο της Θεωρίας του Σκοπού, η επάρκεια αναφέρεται στα στοιχεία του κειμένου-

στόχου που αφορούν στις απαιτήσεις του τελικού προϊόντος, του μεταφράσματος. Παρομοίως, η ισοδυναμία σημαίνει «την επάρκεια ως προς έναν Σκοπό που απαιτεί από το κείμενο-στόχο να επιτελεί την ίδια επικοινωνιακή λειτουργία ή λειτουργίες με το κείμενο-πηγή, δηλαδή να διατηρεί αμετάβλητη τη λειτουργία ανάμεσα στο κείμενο-πηγή και το κείμενο-στόχο» (Vermeer σε Nord: 2014, 89). Τέλος, βασικό άξονα της Θεωρίας του Σκοπού αποτελεί η ονομαζόμενη ως «κειμενική τυπολογία», η οποία εκφράστηκε από την Katharina Reiss. Όπως αναφέρει, βάσει της τυπολογίας των κειμένων ο μεταφραστής ιεραρχεί τα επίπεδα ισοδυναμίας που οφείλει να ακολουθήσει για την επίτευξη ενός ορισμένου επιδιωκόμενου Σκοπού. Υπάρχουν δύο κατηγορίες, οι *κειμενικοί τύποι*, οι οποίοι αναφέρονται στην κυρίαρχη επικοινωνιακή λειτουργία (*εκφραστική, προτρεπτική ή πληροφοριακή*) και τα *κειμενικά είδη*, τα οποία αναφέρονται στα γλωσσικά χαρακτηριστικά και/ή τις συμβάσεις. Πιο αναλυτικά, στα εκφραστικά κείμενα, ο πληροφοριακός άξονας συμπληρώνεται ή αποδυναμώνεται από τον αισθητικό παράγοντα. Στα προτρεπτικά κείμενα, όχι μόνο η μορφή αλλά και το περιεχόμενο υπακούουν στο εξωγλωσσικό αποτέλεσμα που οφείλει να επιτύχει το κείμενο. Στα πληροφοριακά κείμενα, βασική λειτουργία είναι η πληροφόρηση του δέκτη σχετικά με αντικείμενα και φαινόμενα του πραγματικού κόσμου (Reiss σε Nord, 2014, 92). Από τα παραπάνω, γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι το παρόν κείμενο ανήκει στην κατηγορία των πληροφοριακών κειμένων, εφόσον στοχεύει να πληροφορήσει τον αναγνώστη για την κείμενη νομοθεσία που προβάλλει το παρόν νομοσχέδιο.

Ας αναλυθεί τώρα ο τρόπος που η Θεωρία του Σκοπού βρίσκει πρακτική εφαρμογή στην παρούσα μεταφραστική διαδικασία. Όπως αναφέρθηκε και προηγουμένως, *σκοπός* νοείται η τελική μετάφραση στα ελληνικά του νόμου, *στόχος* νοείται η κατανόηση των διαφόρων νομικών ή τεχνικών όρων, και η απόδοσή τους στα ελληνικά, *λειτουργία* νοείται ως η υποτιθέμενη σημασία του παρόντος μεταφράσματος για το ελληνικό κοινό, *πρόθεση* νοείται η επιθυμία της μεταφράστριάς να αποδώσει στο μέγιστο βαθμό το περιεχόμενο του συγκεκριμένου νόμου του Γερμανικού Ομοσπονδιακού Κοινοβουλίου.

II. ΣΤΟΧΟΣ

Αναφορικά με το ζήτημα της ενδοκειμενικής και διακειμενικής συνεκτικότητας, είναι σημαντικό να γίνει λόγος για το είδος του αναγνωστικού κοινού που στοχεύει το παρόν μετάφρασμα. Ως νόμος, το κείμενο, είτε στην πρωτότυπη είτε στην μεταφρασμένη εκδοχή του, στοχεύει σε άτομα που ενδιαφέρονται για το περιεχόμενο του νόμου, είτε πρόκειται για ακαδημαϊκούς και επιστήμονες, που διαβάζουν το κείμενο για ερευνητικούς λόγους, είτε για πολίτες— που

επιθυμούν να ενημερωθούν για το συγκεκριμένο νομοσχέδιο. Εξαιτίας αυτού, χρησιμοποιήθηκε λιτή και κατανοητή γλώσσα, και διατηρήθηκε το ύφος του πρωτοτύπου: οι μορφοσυντακτικές και λεξιλογικές επιλογές προσδίδουν στο κείμενο τα ιδιαίτερα υφολογικά χαρακτηριστικά του νομικού λόγου - δηλαδή την αποσαφήνιση και την αυστηρότητα. Αξιοσημείωτο είναι ότι η διατήρηση του ύφους αποτέλεσε πρόκληση, καθώς έπρεπε το ελληνικό μετάφρασμα να αποπνέει το ίδιο κύρος. Εδώ, χρησιμοποιήθηκε ως παράλληλο κείμενο ο Εθνικός Κλιματικός Νόμος (Βλ. Εθνικός Κλιματικός Νόμος), ώστε να υπάρχει υφολογική και γλωσσολογική ομοιομορφία μεταξύ των κειμένων. Η ομοιότητα στο ύφος ανάμεσα στα δύο κείμενα, δεν «υπαγορεύτηκε» αποκλειστικά από τον επιδιωκόμενο σκοπό του μεταφράσματος, αλλά αποτελεί και συνειδητή επιλογή της μεταφράστριας, για τη διατήρηση της συνεκτικότητας και συνοχής. Επομένως, επιτυγχάνεται η κατανόηση του κειμένου-στόχος από το δέκτη, ενώ επιτυγχάνεται και η μεταφορά της πληροφορίας ως ολότητα του κειμένου-πηγή από το κείμενο-στόχος.

III. ΚΕΙΜΕΝΙΚΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ

Σύμφωνα με τον Karl Bühler υπάρχουν τρεις λειτουργίες της γλώσσας: η αναφορική, η εκφραστική και η κλητική. Σε αυτές, ο γλωσσολόγος Roman Jakobson προσθέτει και τη φατική λειτουργία. Η αναφορική λειτουργία ενός οπουδήποτε κειμένου σημαίνει την αναφορά στα αντικείμενα και φαινόμενα του πραγματικού κόσμου. Στον κλάδο της μετάφρασης, η αναφορική λειτουργία έγκειται στη δυνατότητα κατανόησης του κειμένου, καθώς ένας αναγνώστης από τον πολιτισμό-στόχο και ένας από τον πολιτισμό-πηγή, διαθέτουν διαφορετικό γνωστικό επίπεδο (Bühler σε Nord, 2014, 98-100). Η εκφραστική λειτουργία σχετίζεται με τη στάση του πομπού απέναντι στα αντικείμενα του κόσμου. Σχετίζεται δηλαδή, με αυτό που ο πομπός επιδιώκει να εκφράσει. Γι αυτό, είναι σύνηθες στον κλάδο της μετάφρασης, το σύστημα αξιών του συγγραφέα (από τον πολιτισμό-πηγή) να διαφέρει από το σύστημα αξιών του αναγνώστη (από τον πολιτισμό-στόχο) (Nord, 2014, 101-103). Η κλητική λειτουργία είναι σχεδιασμένη έτσι ώστε να προκαλεί ένα συγκεκριμένο αίσθημα στον δέκτη. Εκφράζεται άμεσα από γλωσσικά στοιχεία όπως, πχ. την υποτακτική έγκλιση. Η κλητική λειτουργία στοχεύει στον δέκτη του κειμένου, επομένως διαφορετικά θα αντιληφθεί ένα ανέκδοτο ο πομπός, από τον πολιτισμό-πηγή, και διαφορετικά θα το αντιληφθεί ο δέκτης, από τον πολιτισμό-στόχο (Nord, 2014, 103-105). Η φατική λειτουργία στοχεύει στη δημιουργία, διατήρηση ή διακοπή επαφής μεταξύ πομπού και δέκτη. Έγκειται στη συμβατότητα των γλωσσικών, μη γλωσσικών και παραγλωσσικών στοιχείων που χρησιμοποιούνται σε μια συγκεκριμένη περίπτωση. Εδώ συχνά αντιμετωπίζεται το ζήτημα ότι μια μορφή συμβατική για τον ένα πολιτισμό, είναι αντισυμβατική για τον άλλο. (Nord, 2014, 106-107).

Στην εν λόγω περίπτωση, το πρωτότυπο κείμενο επιτελεί την αναφορική λειτουργία, καθώς ως νόμος για την προστασία του περιβάλλοντος αναφέρεται στο σύνολο των γραπτών κανόνων δικαίου για το συγκεκριμένο ζήτημα, με στόχο τη διατύπωση, αποσαφήνιση και εφαρμογή των κανόνων. Παρομοίως, το μετάφρασμα επιτελεί την αναφορική λειτουργία, καθώς αναφέρεται στο γεγονός της μετάφρασης του κειμένου-πηγή. Όπως αναφέρεται στο έργο *Εισαγωγή στη Γενική Μετάφραση*, τα κείμενα «δύνανται να φέρουν περισσότερες από μια λειτουργίες της με, ωστόσο, διαφορετική βαρύτητα» (Seel, 2015, 34). Επομένως, το παρόν μετάφρασμα επιτελεί σε δεύτερο επίπεδο την φατική λειτουργία, καθώς δημιουργείται σύνδεση μεταξύ πομπού και δέκτη, μεταξύ κειμένου-πηγή και κειμένου-στόχος, και είναι εμφανής η συμβατικότητα των γλωσσικών μέσων στον πολιτισμό-πηγή και στον πολιτισμό-στόχο.

IV. ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΤΗΤΑ

Το ζήτημα της πολιτισμικής ιδιαιτερότητας ήταν πιο περίπλοκο στη διαχείρισή του, καθώς αποτέλεσε και εν γένει μεταφραστικό πρόβλημα. Αντικείμενο αναφοράς συνιστούν δύο διαφορετικές γλώσσες, η γερμανική και η ελληνική, καθεμία με τους δικούς της κανόνες, πρότυπα και οι οποίες είναι, φυσικά, στοιχεία δύο διαφορετικών πολιτισμών. Το πρωτότυπο κείμενο διαθέτει συγκεκριμένα υφολογικά και γραμματολογικά στοιχεία, απόρροια του είδους στο οποίο ανήκει, ως νομικό κείμενο. Αυτά τα στοιχεία συνθέτουν ένα ιδιαίτερο και περίπλοκο κείμενο με διάφορα μεταφραστικά προβλήματα, το οποίο χρήζει προσοχής κατά την μεταφραστική διαδικασία. Ήδη ευθύς εξ αρχής αναγνωρίζονται κάποια πρόβληματα, όπως η ποικιλία όρων από διαφορετικά πεδία, η έννοια της ισοδυναμίας και η συχνά πολύπλοκη γερμανική σύνταξη.

Όλα τα παραπάνω θα σχολιαστούν εκτενώς στις επόμενες παραγράφους, και θα επεξηγηθεί ο τρόπος αντιμετώπισής τους, πάντα με γνώμονα τη δημιουργία ενός ολοκληρωμένου μεταφρασμένου κειμένου, το οποίο μπορεί να υπάρξει νοηματικά αυτόνομο.

V. ΓΛΩΣΣΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, λόγω της φύσης του κειμένου, υπάρχει πληθώρα ορολογίας τόσο χημείας, όπως χημικές ενώσεις ή χημικά στοιχεία και οι συντομογραφίες τους, όσο και πλήθος νομικής ορολογίας, όπως ονομασίες κανονισμών ή άλλων νόμων, στους οποίους γίνεται αναφορά στον παρόντα νόμο. Μερικά παραδείγματα είναι τα εξής:

❖ *Treibhausgase* / *Αέρια του θερμοκηπίου*,

- ❖ *Kohlendioxid / διοξείδιο του άνθρακα,*
- ❖ *Treibhausgasreduktion / μείωση των αερίων θερμοκηπίου,*
- ❖ *Vermeidung oder Verursachung von Treibhausgasemissionen / αποφυγή ή προξένηση εκπομπών αερίων θερμοκηπίου.*
- ❖ *Europäische Klimaschutzverordnung / Ευρωπαϊκός κανονισμός περί κλιματικής αλλαγής,*
- ❖ *Verordnungsermächtigung / Κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός,*
- ❖ *Rechtsverordnung / κανονιστική πράξη.*

Στο συγκεκριμένο ζήτημα, η ορθή αντιστοιχία και μετάφραση των όρων ήταν το βασικό απαιτούμενο. Για τον σκοπό αυτό, τέθηκαν σε χρήση έγκριτα τεχνικά λεξικά και γλωσσάρια, βάσεις δεδομένων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ώστε να επιτευχθεί το καλύτερο δυνατό γλωσσικό αποτέλεσμα, το οποίο καλύπτει τα πρότυπα της ελληνικής ορολογίας.

Στην ίδια κατηγορία εμπίπτει και ο όρος *Sofortprogramm*, ο οποίος δεν υπάρχει κατά ισοδυναμία στην ελληνική πραγματικότητα, οπότε αποδίδεται ερμηνευτικά ως *πρόγραμμα άμεσης δράσης*. Επίσης, ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει ο όρος *Umweltbundesamt / Ομοσπονδιακός Οργανισμός Περιβάλλοντος της Γερμανίας*. Όπως αναφέρεται στην διαδικτυακή βιβλιογραφία, στην ελληνική μετάφραση προστίθεται ο προσδιορισμός *της Γερμανίας*, ώστε να διασαφηνιστεί ο τόπος έδρας του συγκεκριμένου Οργανισμού στο ελληνικό κοινό.

Γλωσσικό μεταφραστικό ζήτημα αποτέλεσε επιπλέον η αναφορά σε άρθρα έτερων νόμων, ονομασίες νόμων ή ψηφισμάτων. Ανάλογα με το συγκεκριμένο και το είδος αναφοράς, έγινε έρευνα σε έγκριτους ιστοτόπους οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για τον τρόπο απόδοσης των ονομασιών στα ελληνικά.

- ✓ *Delegierte Verordnung (EU) Nr. 666/2014 der Kommission / Κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 666/2014 της Επιτροπής.*
- ✓ *Verordnung (EU) Nr. 525/2013 des Europäischen Parlaments und des Rates gemeldeten Informationen / Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 525/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου.*
- ✓ *ABl. L 179 vom 19.6.2014, S. 26 / EE L 179 της 19/6/2014, σελ. 26.*
- ✓ *BGBI. 2016 II S. 1082, 1083 / ΕΚΟΔΓ 2016 II, σελ. 1082, 1083.*
- ✓ *Artikel 15 der Europäischen Governance-Verordnung / Άρθρο 15 του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Διακυβέρνησης.*

Τα ανωτέρω παραδείγματα απαιτούσαν ενδελεχή έρευνα για τη σημασία και την απόδοση τους στα ελληνικά. Αυτή ήταν η πιο χρονοβόρα διαδικασία, καθώς μερικές φορές η αναζήτηση όρων σε συγκεκριμένους ιστοτόπους δεν έφερνε αποτελέσματα, οπότε οι οποιοσδήποτε μεταφραστικές επιλογές έπρεπε να τεκμηριωθούν από άλλες πηγές.

VI. ΜΟΡΦΟΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Σημαντικό μεταφραστικό πρόβλημα αποτέλεσε η περίπλοκη γερμανική μορφοσύνταξη ορισμένων παραγράφων ή εν γένει άρθρων. Όπως είναι γνωστό, η γερμανική σύνταξη έχει αρκετές ιδιαιτερότητες, όπως διαδοχικές δευτερεύουσες που εξαρτώνται από την ίδια κύρια πρόταση, έντονη χρήση της παθητικής φωνής ή πολύπλοκες σύνθετες λέξεις, αποτελούμενες από τρεις ή και περισσότερες λέξεις. Συχνά, σε αυτές τις περιπτώσεις εντός του κειμένου, υπήρχε απαρεμφατική σύνταξη ή μια δευτερεύουσα αναφορική πρόταση αντικαθίστατο από έναν επιθετικό προσδιορισμό. Τα συγκεκριμένα ζητήματα επιλύθηκαν στην εκάστοτε συνθήκη με μορφοσυντακτική μετατόπιση, όπως ανάλυση της απαρεμφατικής πρότασης ή του επιθετικού προσδιορισμού σε δευτερεύουσα αναφορική. Ακολουθούν παραδείγματα των ανωτέρω προσεγγίσεων:

- *ist das aufgrund seines Geschäftsbereichs für den Sektor Landnutzung, Landnutzungsänderung und Forstwirtschaft überwiegend zuständige Bundesministerium verantwortlich... / Το Ομοσπονδιακό Υπουργείο που είναι κατά κύριο λόγο αρμόδιο για τον τομέα της χρήσης γης, έμμεσης αλλαγής χρήσης γης και δασοπονίας βάσει του πεδίου δραστηριότητάς του είναι υπεύθυνο για...* . Στο πρωτότυπο η γενική *aufgrund seines Geschäftsbereichs* αποδόθηκε στη μετάφραση με την δευτερεύουσα αναφορική πρόταση που είναι αρμόδιο για...
- *die Anrechnung und Verbuchung gemäß unionsrechtlicher Vorgaben zu regeln / Να ρυθμίζει τις πιστώσεις και τις λογιστικές καταχωρήσεις σύμφωνα με τις νομικές οδηγίες της Ένωσης.* Στο πρωτότυπο η απαρεμφατική πρόταση αποδίδεται στη μετάφραση με δευτερεύουσα τελική πρόταση.

Προχωρώντας, θα συζητηθεί το ζήτημα του μακροπερίοδου λόγου, ο οποίος αποτελεί σύνηθες γνώρισμα του γερμανικού γραπτού λόγου. Στην παρούσα εργασία υπήρξε πλήθος τέτοιων παραδειγμάτων, τα οποία συχνά ήταν αυτούσια εδάφια παραγράφων. Μεταξύ άλλων αυτά αναφέρονται ως εξής:

- *Die Bundesregierung wird die in Anlage 2 festgelegten zulässigen Jahresemissionsmengen im Lichte möglicher Änderungen der Europäischen Klimaschutzverordnung und der Europäischen Emissionshandelsrichtlinie zur Umsetzung des erhöhten Klimaziels der Europäischen Union für das Jahr 2030 überprüfen und spätestens sechs Monate nach deren Inkrafttreten einen Gesetzgebungsvorschlag zur Anpassung der zulässigen Jahresemissionsmengen in Anlage 2 vorlegen, soweit dies erforderlich erscheint. / Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση αναθεωρεί τις επιτρεπόμενες ετήσιες ποσότητες εκπομπών, όπως καθορίζονται στο παράρτημα 2, υπό το φως πιθανών*

τροποποιήσεων του Ευρωπαϊκού Κανονισμού Περιβαλλοντικής Προστασίας και της Ευρωπαϊκής Οδηγίας για την Εμπορία Δικαιωμάτων Εκπομπών ως προς την εφαρμογή του αυξημένου περιβαλλοντικού στόχου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το 2030. Στο συγκεκριμένο παράδειγμα, για την καλύτερη απόδοση του νοήματος προτιμήθηκε συντακτικά επίσης μια ενιαία πρόταση με ασύνδετο σχήμα.

- *Die Bundesregierung wird ermächtigt, durch Rechtsverordnung, die nicht der Zustimmung des Bundesrates bedarf, die Zuordnung von Emissionsquellen zu den Sektoren in Anlage 1 zu ändern, sofern dies zur Sicherstellung der einheitlichen internationalen Berichterstattung über Treibhausgasemissionen erforderlich ist und unionsrechtliche Vorgaben nicht entgegenstehen. / Μέσω κανονιστικής πράξης που δεν απαιτεί την έγκριση του Ομοσπονδιακού Συμβουλίου, η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση εξουσιοδοτείται να τροποποιεί τη διάταξη των πηγών εκπομπών στους τομείς στο παράρτημα 1, εφόσον αυτό είναι αναγκαίο για τη διασφάλιση της ομοιόμορφης διεθνούς υποβολής εκθέσεων για τις εκπομπές αερίων θερμοκηπίου και δεν έρχεται σε αντιπαράθεση με τις απαιτήσεις του ενωσιακού δικαίου. Στο συγκεκριμένο παράδειγμα, για την καλύτερη απόδοση του νοήματος προτιμήθηκε συντακτικά επίσης μια ενιαία πρόταση με ασύνδετο σχήμα.*
- *Weisen die Emissionsdaten nach §5 Absatz 1 und 2 eine Überschreitung der zulässigen Jahresemissionsmenge für einen Sektor in einem Berichtsjahr aus, so legt das nach § 4 Absatz 4 zuständige Bundesministerium der Bundesregierung innerhalb von drei Monaten nach der Vorlage der Bewertung der Emissionsdaten durch den Expertenrat für Klimafragen nach § 11 Absatz 1 ein Sofortprogramm für den jeweiligen Sektor vor, das die Einhaltung der Jahresemissionsmengen des Sektors für die folgenden Jahre sicherstellt. / Αν τα δεδομένα εκπομπών βάσει της παραγράφου 5 εδάφιο 1 και 2 εμφανίζουν υπέρβαση των επιτρεπόμενων ετήσιων ποσοτήτων εκπομπών για κάποιον τομέα σε ένα έτος αναφοράς, το αρμόδιο Ομοσπονδιακό Υπουργείο υποβάλλει στην Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση, βάσει της παραγράφου 4 εδάφιο 4, εντός τριών μηνών από την υποβολή της αποτίμησης των δεδομένων εκπομπών από το Συμβούλιο Ειδικών για Θέματα Περιβάλλοντος, βάσει της παραγράφου 11 εδάφιο 1, ένα πρόγραμμα άμεσης δράσης για τον αντίστοιχο τομέα, το οποίο εξασφαλίζει τη συμμόρφωση με τις ετήσιες ποσότητες εκπομπών του τομέα για τα επόμενα έτη. Το συγκεκριμένο απόσπασμα αποτελεί στο σύνολο του εδάφιο από παράγραφο άρθρου, επομένως για τη διατήρηση της φυσικής ροής του λόγου, προτιμήθηκε η σύνταξη με ασύνδετο σχήμα και υποθετικό λόγο.*

VII. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ολοκληρώνοντας τον παρόντα μεταφραστικό σχολιασμό, κρίνεται σκόπιμο να εκφραστούν ορισμένα συμπεράσματα. Θεμέλιο της παρούσας εργασίας συνιστά η Θεωρία του Σκοπού, επομένως οι βασικοί πυλώνες της βρίσκουν πρακτική εφαρμογή σε αυτό το μετάφρασμα. Είναι φανερό ότι ο νομικός λόγος έχει συγκεκριμένο αποδέκτη, γεγονός που υποδεικνύει το κοινό στο οποίο στοχεύει. Ο νομικός λόγος διαθέτει συγκεκριμένη μορφολογία, ορολογία και συντακτική δομή, η οποία γίνεται συμβατή με την εκάστοτε γλώσσα εργασίας. Επίσης, διαθέτει σοβαρό ύφος και κατανοητή γλώσσα, στοιχεία που καθιστούν το κείμενο απαιτητικό, εφόσον ο επιδιωκόμενος στόχος είναι η διατήρηση του ίδιου ύφους και ίδιας γλώσσας στο μετάφρασμα. Ακόμη, όπως έγινε γνωστό, το πρωτότυπο κείμενο επιτελεί μια συγκεκριμένη κειμενική λειτουργία, συγκριτικά με το μετάφρασμα, το οποίο ενδέχεται να επιτελεί μία ή περισσότερες κειμενικές λειτουργίες. Σίγουρα, υπάρχουν κάποιες κατευθυντήριες γραμμές, οι οποίες στοχεύουν στην εκπλήρωση ενός τελικού σκοπού, όμως ο «δρόμος της μεταφραστικής διαδικασίας» έχει ποικίλες απαιτήσεις. Στα παραδείγματα που παρουσιάστηκαν, έγιναν διακριτά τα ζητήματα της γλωσσικής αντιστοιχίας ή ισοδυναμίας, της μορφικής δομής και της σύνταξης προτάσεων. Αναφορικά με το ζήτημα της πολιτισμικής ιδιαιτερότητας, η ορθή μεταφορά του περιεχομένου από την γλώσσα-πηγή στη γλώσσα-στόχο αποτέλεσε το μεγαλύτερο μεταφραστικό ζήτημα. Αυτό και τα υπόλοιπα μεταφραστικά προβλήματα που ανέκυψαν, επιλύθηκαν μέσω αναζήτησης και προηγούμενων γνώσεων, στη διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας.

6. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ – ΙΣΤΟΓΡΑΦΙΑ

- Nord, C. (2014). Η μετάφραση ως στοχευμένη δραστηριότητα. Δίαυλος
- Seel, I. O. (2015). Εισαγωγή στη Γενική Μετάφραση. Ελληνικά Ακαδημαϊκά Ηλεκτρονικά Συγγράμματα και Βοηθήματα- Κάλλιπος
- Bundes-Klimaschutzgesetz (KSG) <https://www.gesetze-im-internet.de/ksg/BJNR251310019.html#BJNR251310019BJNG00010000>
- Dempsey, J. (2007). Merkel confronts German energy industry with radical policy overhaul. International Herald Tribune, 4. <https://www.nytimes.com/2007/07/03/business/worldbusiness/03iht-nuke.5.6473838.html>
- Appunn, K. Wettengel, J. (2023) Germany's Climate Action Law <https://www.cleanenergywire.org/factsheets/germanys-climate-action-law-begins-take-shape>
- (2021) Bundestag verschärft das Klimaschutzgesetz <https://www.bundestag.de/dokumente/textarchiv/2021/kw25-de-klimaschutzgesetz-846922>
- Πρωτόκολλο του Κιότο. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/?uri=LEGISSUM:kyoto_protocol
- Ξυλουργίδης, Α. (2021). Η συμφωνία του Παρισιού για την κλιματική αλλαγή.
- Συμφωνία του Παρισιού. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/?uri=LEGISSUM:paris_agreement
- Κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 666/2014 της Επιτροπής. https://eur-lex.europa.eu/eli/reg_del/2014/666/oj?locale=el
- Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης L179 https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/HTML/?uri=OJ:L:2014:179:FULL&from=NL#L_2014179EL.01002601.doc
- Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης L328/1 <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/el/TXT/?uri=CELEX%3A32018R1999>
- Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης L085I <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/HTML/?uri=OJ:L:2019:085I:FULL&from=ET#LI2019085EL.01006601.doc>
- Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης L156/26 <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/?uri=CELEX%3A32018R0842>
- Εθνικός Κλιματικός Νόμος <https://www.hellenicparliament.gr/UserFiles/c8827c35-4399-4fbb-8ea6-aebdc768f4f7/11962779.pdf>